

**A Legfelsőbb Bíróság
Nemzetközi Kapcsolatok és Európai Jogi Irodájának
Hírlevele**

**2010. július
I. évfolyam 2. szám**

EURÓPAI UNIÓS JOGI KÖZLEMÉNYEK	2
KÖZZÉTETT ELŐZETES DÖNTÉSHOZATAL IRÁNTI KÉRELMEK	2
BÜNTETŐ ÜGYSZAK	2
GAZDASÁGI ÜGYSZAK	2
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK	3
POLGÁRI ÜGYSZAK	9
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK	11
ELŐZETES DÖNTÉSHOZATAL TÁRGYÁBAN KÖZZÉTETT ÍTÉLETEK	17
BÜNTETŐ ÜGYSZAK	17
GAZDASÁGI ÜGYSZAK	18
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK	18
POLGÁRI ÜGYSZAK	19
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK	21
A LEGFELSŐBB BÍRÓSÁG KÖZÖSSÉGI JOGI TÁRGYÚ HATÁROZATAI	26
BÜNTETŐ ÜGYSZAK	26
GAZDASÁGI ÜGYSZAK	26
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK	26
POLGÁRI ÜGYSZAK	27
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK	27
EMBERI JOGI KÖZLEMÉNYEK	28
AZ EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGÁNAK MAGYAR VONATKOZÁSÚ ÍTÉLETEI	28
AZ EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGÁNAK KIEMELTEN FONTOS ÍTÉLETEI	30
A LEGFELSŐBB BÍRÓSÁG EMBERI JOGI VONATKOZÁSÚ HATÁROZATAI	33
BÜNTETŐ ÜGYSZAK	33
GAZDASÁGI ÜGYSZAK	33
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK	33
POLGÁRI ÜGYSZAK	33
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK	34

Európai uniós jogi közlemények

Közzétett előzetes döntéshozatal iránti kérelmek

Büntető ügyszak

A Tribunale di Isernia (Olaszország) által 2010. április 2-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-163/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

A Patriciello Aldo európai parlamenti képviselőnek felrőtt állítólagos (a vádiratban leírt és az Európai Parlament mentesség fenntartásáról szóló 2009. május 5-i határozatának tárgyát alkotó), a c.p. 368. cikke szerinti hamis vádnak minősülő büntetendő cselekmény az Európai Közösségek kiváltságairól és mentességeiről szóló 1965. április 8-i jegyzőkönyv 9. cikke szerinti, a képviselői feladat ellátása során kifejtett véleménynek minősül-e?

Gazdasági ügyszak

1. Az Oberlandesgericht Düsseldorf (Németország) által 2009. december 29-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-550/09. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Akkor is kezdettől fogva hatályosnak kell-e tekinteni — adott esetben a 2007. június 28-i 2007/445/EK tanácsi határozat révén módosított eljárásra figyelemmel — az őt érintő határozatok ellen keresetet nem indító szervezetnek a 2001. december 27-i 2580/2001/EK tanácsi rendelet 2. cikkén alapuló listában történő szerepeltetését, ha erre alapvető eljárási biztosítékok megsértése ellenére került sor?

2. Úgy kell-e értelmezni a 2001. december 27-i 2580/2001/EK tanácsi rendelet 2. és 3. cikkét, hogy a pénzeszközök, vagyoni értékek és gazdasági erőforrások a rendelet 2. cikkének bekezdésében említett listában szereplő jogi személy, csoport vagy szervezet számára történő rendelkezésére bocsátása, az ilyen juttatásban való közreműködés vagy a részvétel olyan tevékenységben, amelynek célja a rendelet 2. cikkének kijátszása, akkor is megvalósulhat, ha a juttató személy maga is e jogi személy, csoport vagy szervezet tagja?

3. Úgy kell-e értelmezni a 2001. december 27-i 2580/2001/EK tanácsi rendelet 2. és 3. cikkét, hogy pénzeszközök, vagyoni értékek és gazdasági erőforrások a rendelet 2. cikkének (3) bekezdésében említett listában szereplő jogi személy, csoport vagy szervezet számára történő rendelkezésére bocsátása, az ilyen juttatásban való közreműködés vagy a részvétel olyan tevékenységben, amelynek célja a rendelet 2. cikkének kijátszása, akkor is megvalósulhat, ha a juttatandó vagyoni érték már a jogi személy, csoport vagy szervezet (szélesebb) hozzáférési körébe került?

2. A Kammergericht Berlin (Németország) által 2010. március 18-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-144/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Kiterjed-e a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2000. december 22-i 44/2001/EK tanácsi rendelet (a továbbiakban: 44/2001 rendelet) 22. cikke 2. pontjának hatálya azon jogvitákra is, amelyekben valamely társaság vagy jogi személy valamely jogügyletből fakadó igény vele szembeni érvényesítése esetén azzal védekezik,

hogy a létesítő okirat megsértése miatt érvénytelenek a szervei által meghozott, a jogügylet megkötését eredményező határozatok?

2. Az 1) pontban szereplő kérdésre adandó igenlő válasz esetén alkalmazandó-e a 44/2001 rendelet 22. cikkének 2. pontja a közjogi jogi személyekre is, amennyiben azok szervei határozatainak érvényességét polgári bíróságok vizsgálják felül?

3. A 2) pontban szereplő kérdésre adandó igenlő válasz esetén a jogvita során később megkeresett tagállam bírósága akkor is köteles-e felfüggeszteni az eljárást a 44/2001 rendelet 27. cikke alapján, ha a joghatóságot kikötő megállapodással szemben azzal érvelnek, hogy az a valamelyik fél szervei által meghozott, a létesítő okirata értelmében érvénytelen határozatok alapján ugyancsak érvénytelen?

Munkaügyi ügyszak

1. Az Oberster Gerichtshof (Ausztria) által 2010. március 8-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-123/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Úgy kell-e értelmezni a 79/7/EGK irányelv 4. cikkét, hogy az évenkénti nyugdíjkorrekciónak a kötelező nyugdíjbiztosítási rendszerről szóló jogszabályokban előírt rendszere (valorizáció) is a hátrányos megkülönböztetés e rendelkezés (1) bekezdése szerinti tilalma alá esik?

2. Az 1) kérdésre adandó igenlő válasz esetén:

Úgy kell-e értelmezni a 79/7/EGK irányelv 4. cikkét, hogy azzal ellentétes az évenkénti nyugdíjkorrekcióról szóló olyan nemzeti rendelkezés, amely a kisnyugdíjasok egy meghatározott csoportja számára a más nyugdíjasok számára előírnáknál potenciálisan kisebb mértékű emelést ír elő, amennyiben e szabályozás a férfi nyugdíjasoknak a 25 %-át, a női nyugdíjasoknak azonban az 57 %-át érinti hátrányosan, és hiányzik az objektív igazoló ok?

3. A 2) kérdésre adandó igenlő válasz esetén:

Igazolható-e a női nyugdíjasoknak a nyugdíjuk évenkénti emelése során történő hátrányban részesítése az alacsonyabb nyugdíjkorhatárral és/vagy a női nyugdíjasok ellátásra való jogosultságának hosszabb tartamával és/vagy azzal, hogy a társadalombiztosítási jogi minimáljövedelem-küszöb (kompenzációs támogatási küszöb) aránytalanul emelkedett, ha a társadalombiztosítási jogi minimáljövedelem biztosításáról (kompenzációs támogatás) szóló rendelkezések a nyugdíjas egyéb saját jövedelmének, valamint a vele közös háztartásban élő házastársa jövedelmének a beszámítását írják elő, miközben más nyugdíjasok esetében a nyugdíjemelésre a nyugdíjas egyéb saját jövedelmének vagy a házastársa jövedelmének beszámítása nélkül kerül sor?

2. A Dioikitiko Efeteio Thessalonikis (Görögország) által 2010. március 29-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-149/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: görög

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Megállapítható-e, hogy az UNICE, a CEEP és az ESZSZ által a szülői szabadságról kötött keretmegállapodásról szóló 96/34/EK tanácsi irányelv 2. szakaszának 1. pontja, az Európai Unió alapjogi chartájának a kiskorúak jogaira vonatkozó 24. cikke fényében értelmezve, az e jogoknak a charta által megerősített védelmi szintjére figyelemmel a gyermekek száma tekintetében is párhuzamosan írja elő a szülői szabadsághoz való jogot, oly módon, hogy ikrek születése esetén egyetlen szülői szabadság biztosítása az Európai Uniói alapjogi joga chartája 21. cikke megsértésének minősül a születésen alapuló hátrányos megkülönböztetés és az ikertestvérek jogának korlátozása okán, ami összeegyeztethetetlen az arányosság elvével?

2. Az 1) kérdésre adott nemleges válasz esetén, a 96/34/EK irányelv 2. szakaszának 1. pontjában szereplő „születés” kifejezést úgy kell-e értelmezni, hogy a munkavállaló szülők tekintetében a szülői szabadsághoz való, azon a tényen alapuló kétszeres jog keletkezik, hogy az ikerterhesség két egymást követő szüléssel zárul (két ikertestvér), vagy úgy, hogy a szülői szabadságot csak a szülés ténye okán biztosítják, a világra jött gyermekek számától függetlenül és anélkül, hogy ez utóbbi esetben sérülne az Európai Unió chartájának 21. cikkében rögzített törvény előtti egyenlőség?

Az Arbeidshof te Antwerpen (Belgium) által 2010. március 31-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-151/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Összhangban áll-e a közösségi jog előírásaival és az 1997. december 15-i 97/81/EK tanácsi irányelvvel, különösen az annak mellékletében szereplő keretmegállapodás 5. szakasza 1. bekezdésének a) pontjával — amelynek értelmében a tagállamoknak a részmunkaidőben foglalkoztatottak és a teljes munkaidőben foglalkoztatottak megkülönböztetésének tilalma elvével összhangban a szociális partnerekkel folytatott tanácskozást követően a nemzeti jogszabályokkal vagy gyakorlattal összhangban meg kell határozniuk, és felül kell vizsgálniuk azokat a jogi vagy közigazgatási természetű akadályokat, amelyek korlátozhatják a részmunkaidős foglalkoztatás lehetőségeit, és adott esetben ezeket fel kell számolniuk — az olyan nemzeti rendelkezés, mint különösen a munkavállalók szociális biztonságáról szóló 1944. december 28-i törvényerejű rendelet felülvizsgálatáról szóló, 1969. június 27-i belga törvény 22b. cikkében, valamint az 1989. december 22-i belga kerettörvény 171. cikkében szereplő, egymást követő módosítások szerinti vélelem?

2. Összhangban áll-e a közösségi jog előírásaival és az 1997. december 15-i 97/81/EK tanácsi irányelvvel, különösen az annak mellékletében szereplő keretmegállapodás 5. szakasza 1. bekezdésének a) pontjával — amelynek értelmében a tagállamoknak a részmunkaidőben foglalkoztatottak és a teljes munkaidőben foglalkoztatottak megkülönböztetésének tilalma elvével összhangban a szociális partnerekkel folytatott tanácskozást követően a nemzeti jogszabályokkal vagy gyakorlattal összhangban meg kell határozniuk, és felül kell vizsgálniuk azokat a jogi vagy közigazgatási természetű akadályokat, amelyek korlátozhatják a részmunkaidős foglalkoztatás lehetőségeit, és adott esetben ezeket fel kell számolniuk — az a nemzeti szabályozás, amely szerint a munkavállalónak az 1989. december 22-i kerettörvény 157–169. cikke értelmében létre kell hoznia és hozzáférhetővé kell tennie számos, a munkavállalókra vonatkozó dokumentumot, és amelynek értelmében a hivatkozott rendelkezések be nem tartása büntetőjogi következményeket vagy közigazgatási bírságot, illetve polgári jogi szankciókat vonhat maga után?

A Supreme Court of the United Kingdom által 2010. április 2-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-155/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: angol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

i. A a) 93/104/EK és a 2003/88/EK tanácsi irányelvek 7. cikke és b) a 2000/79/EK tanácsi irányelv mellékletét képező európai megállapodás 3. szakasza alapján: (1) meghatároz-e vagy tartalmaz-e követelményeket a közösségi jog a fizetett éves szabadság időszaka tekintetében teljesítendő kifizetés jellegére és mértékére vonatkozóan, és ha igen, milyen mértékben; (2) meghatározhatják-e a tagállamok e kifizetések kiszámításának módját, és ha igen, milyen mértékben?

ii. Így különösen elegendő-e, hogy a nemzeti jog, gyakorlat, illetve a munkaadók és munkavállalók által elfogadott kollektív szerződések, illetve szerződéses megállapodások alapján teljesített kifizetés lehetővé teszi a munkavállaló számára, és ösztönzi őt arra, hogy kivegye és gyakorolja — e szavak legteljesebb értelmében — az éves szabadságát, és nem jár-e annak jelentős veszélyével, hogy a munkavállaló nem így tesz?

iii. Vagy szükséges-e, hogy a kifizetés a) pontosan megfeleljen a munkavállaló „átlagkeresetének”; vagy b) nagyjából összehasonlítható legyen azzal?

Továbbá, a (iii) kérdés a) vagy b) pontjára adandó igenlő válasz esetén:

iv. A vonatkozó mérték vagy összehasonlítás alapja a) az a fizetés, amit a munkavállaló az adott szabadság időtartama alatt megkeresett volna, ha szabadság helyett dolgozott volna; vagy b) az a fizetés, amit ő valamilyen más időtartam alatt megkeresett, és ha igen, mely időtartam alatt?

v. Hogyan kell az „átlagkeresetet” vagy az „összehasonlítható” keresetet megítélni olyan körülmények között, ha a) a munkavállaló bérét meghatározott, általa végzett tevékenység esetén és annak mértékében kiegészítik; b) ha éves vagy egyéb határa van a munkavállaló által végezhető ilyen tevékenység mértékének vagy időtartamának és a munkavállaló ezt a határt már elérte, vagy majdnem elérte az éves szabadság kivételekor, így tehát valójában nem végezhetne ilyen tevékenységet akkor sem, ha szabadság helyett dolgozna?

A Raad van State (Hollandia) által 2010. április 6-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-158/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

Az Európai Unió működéséről szóló szerződés 56. és 57. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, mint a Wet arbeid vreemdelingen 2. cikke — a Wet arbeid vreemdelingen végrehajtásáról szóló rendelet 1e. cikke (1) bekezdésének c) pontjával összefüggésben értelmezve —, amely a munkavállalók 96/71/EK irányelv 1. cikke (3) bekezdésének c) pontja értelmében vett kiküldetése érdekében foglalkoztatási engedélyt követel meg?

A Verwaltungsgericht Frankfurt am Main (Németország) által 2010. április 2-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-159/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Uniós jogi mércék szerint közérdekű cél szolgál-e a Hessisches Beamtenengesetz (a tisztviselőkről szóló hesseni tartományi törvény) azon rendelkezéseinek alapjául, amelyek a tisztviselőkre főszabály szerint kötelező nyugdíjkorhatárra vonatkoznak?

E tekintetben mindenekelőtt a következő részkérdések merülnek fel:

Uniós jogi szempontból részletesen mely követelmények támasztandók az ilyen közérdekű céllal szemben? Mely egyéb, a tényállás megállapításához kapcsolódó kérdéseknek kellene még a kérdést előterjesztő bíróságnak utánaajárnia?

A 2000/78/EK irányelv 6. cikkének (1) bekezdése értelmében vett törvényes célnak minősül-e a költségvetési eszközök és a személyzeti költségek — jelen esetben új felvételek mellőzésének és a személyzeti kiadások ezzel járó csökkentésének formájában megnyilvánuló — megtakarításához fűződő érdek?

Abban az esetben is törvényes közérdekű célnak ismerhető-e el a munkáltatónak a tisztviselők végleges nyugdíjba vonulásának biztonságos tervezésére való törekvése, ha a Hessisches Beamtenengesetz vagy a Beamtenstatusgesetz (a tisztviselők jogállásáról szóló törvény) hatálya alá tartozó valamennyi munkáltató maga alakíthatja ki és juttathatja érvényre munkaerő-tervezési elképzeléseit?

Közérdekű célként ismerhető-e el a „kedvező kormegoszláshoz”, a „kedvező korszerkezethez” fűződő érdek annak ellenére, hogy e tekintetben nincs a helyes kormegoszlást, a helyes korszerkezetet meghatározó általános szabvány vagy törvényi szabályozás?

A 2000/78/EK irányelv 6. cikkének (1) bekezdése értelmében vett törvényes közérdekű célnak tekinthető-e a szolgálatban álló, már alkalmazott tisztviselők előléptetési lehetőségének megteremtéséhez fűződő érdek?

Törvényes közérdekű célt szolgál-e az a korhatár-szabályozás, amely az idősebb foglalkoztatottakkal a szolgálati alkalmasság fennállása tárgyában folytatott jogviták elkerülését célozza?

A 2000/78/EK irányelv 6. cikkének (1) bekezdése értelmében vett közérdekű vonatkozás a munkavállalók foglalkoztatása terén az egyes munkáltatókon túlmutató munkaerőpiac-politikai koncepciót feltételez-e, és ha igen, az egységesség és kötelező erő milyen fokával?

Követhetnek-e egyáltalán egyes munkáltatók a foglalkoztatotti csoportok — jelen esetben a Hessisches Beamtenengesetz hatálya alá tartozó tisztviselők — javát szolgáló közérdekű célokat az ilyen mértékben korlátozott hatályú korhatár- szabályozásokkal?

Mely feltételek mellett tekinthető a 2000/78/EK irányelv 6. cikkének (1) bekezdése értelmében vett közérdekű célnak az egyes munkáltatók által követendő, de nem kötelező erővel meghatározott azon cél, hogy a nyugdíjba vonulás révén betölthetővé vált állásokat új felvételek útján, adott esetben a már szolgálatban álló foglalkoztatottak előzetes előléptetését követően töltsék be? A közérdekű vonatkozáshoz azon általános kijelentéseken túl, miszerint a szabályozás ezt a célt szolgálja, statisztikai adatoknak vagy olyan egyéb ismereteknek is rendelkezésre kell-e állniuk, amelyek e célkitűzés kellő komolyságára és tényleges megvalósítására engednek következtetni?

2. Pontosan milyen követelményeket kell támasztani a Hessisches Beamtenengesetzben foglalt rendelkezések értelmében vett korhatár-szabályozás megfelelő és alkalmas jellegével szemben?

Igényel-e közelebbi vizsgálódást a korhatár elérését követően önként továbbra is szolgálatban maradó tisztviselők — előrelátható — számának azok számához viszonyított meghatározása, akik az életkor elérésevel mindenképpen teljes ellátásban részesülnek, és ezért mindenképpen nyugdíjba kívánnak vonulni? Nem lenne-e célszerű e tekintetben a kényszernyugdíjazás előtt az önkéntességnek elsőbbséget biztosítani, amíg a nyugdíj rendes korhatár elérése előtti igénybevétel esetén történő csökkentésére vonatkozó rendelkezések révén gondoskodnak arról, hogy az ellátásokra vonatkozó költségvetés és az azzal összefüggő személyzeti költségek nem megfelelő felhasználását elkerüljék (a kényszerűséget megelőző önkéntesség mint megfelelőbb és végeredményben alig kevésbé alkalmas szabályozás)?

Megfelelőnek és szükségesnek tekinthető-e, ha a tisztviselők tekintetében egy bizonyos magasabb életkor — jelen esetben a 65. életév — elérése esetén általánosan és megdönthetetlenül vélelmezik a szolgálati alkalmatlanságot, és ezért a szolgálati jogviszonyt hagyják automatikusan megszűnni?

Megfelelő-e, ha a tisztviselői jogviszonyban a 68. életév betöltéséig történő továbbfoglalkoztatást kizárólag a munkáltató különös érdekéhez kötik, ilyen érdekek hiányában azonban a tisztviselői jogviszony megszűnését a tisztviselői jogviszony újabb létesítésére vonatkozó bármiféle jogi lehetőség nélkül kikényszerítik?

Az idősebb emberek érdekeinek a fiatalabb emberek főszabály szerint nem fontosabb érdekeihez viszonyított nem megfelelő leértékeléséhez vezet-e a nem a teljes ellátásra való jogosultságnak a 2000/78/EK irányelv 6. cikkének (2) bekezdése szerint megengedett feltételekhez kötésére korlátozódó, hanem a kényszernyugdíjazást eredményező korhatár-szabályozás?

Ha az új felvételek és/vagy előléptetések megkönnyítésének célját törvényesnek kell elismerni, felmerül a kérdés, hogy ténylegesen milyen részletes követelményeket kell támasztani annak igazolására, hogy a megfelelő lehetőségekkel ténylegesen milyen mértékben élnek, a korhatár-szabályozást igénybe vevő minden egyes munkáltató tekintetében vagy a törvényi szabályozás hatálya alá tartozó valamennyi munkáltató tekintetében, az általános munkaerőpiacra való tekintettel vagy arra való tekintet nélkül?

A ma már felismerhető demográfiafüggő munkaerő-piaci résekre, a hamarosan mindenféle — vagyis többek között szövetségi és tartományi közszolgálati — szakemberrel szemben felmerülő igényre tekintettel megfelelő és szükséges-e a hivatásukat továbbra is gyakorolni kívánó, a szolgálatra alkalmas tisztviselőket jelenleg annak ellenére kényszernyugdíjazni, hogy hamarosan jelentős és a munkaerőpiac által aligha lefedhető munkaerőigény merül majd fel? Szükség van-e e tekintetben adott esetben később még begyűjtendő ágazati munkaerő-piaci adatokra?

3. Milyen követelményeket kell támasztani a hesseni és adott esetben a szövetségi jogszabályoknak a korhatár-szabályozással kapcsolatos koherenciájával szemben?

Ellentmondástól mentesnek tekinthető-e a Hessisches Beamtengesetz 50. §-a (1) bekezdésének és 50. §-a (3) bekezdésének viszonya, ha a főszabály szerint lehetséges korhatáron túli továbbfoglalkoztatás egyedül a munkáltató érdekeitől függ?

Az irányelvnek megfelelően adott esetben úgy kell-e értelmezni a Hessisches Beamtengesetz 50. §-ának (3) bekezdését, hogy az életkoron alapuló — nem megfelelő — hátrányos megkülönböztetés elkerülése érdekében minden esetben a továbbfoglalkoztatás mellett kell dönteni akkor, ha az szolgálati okokkal nem ellenkezik? Milyen követelményeket kellene adott esetben az ilyen okok fennállásával szemben támasztani? E tekintetben fel kell-e tenni, hogy a szolgálati érdekek már akkor megkövetelik a továbbfoglalkoztatást, ha máskülönben az életkoron alapuló — nem igazolható — hátrányos megkülönböztetés valósulna meg?

Miként lehetne a Hessisches Beamtengesetz 50. §-a (3) bekezdésének ilyenformán kívánatos értelmezését a tisztviselői jogviszony időközben bekövetkezett megszűnése ellenére a felperes tisztviselői jogviszonyának folytatására vagy felélesztésére felhasználni? A Hessisches Beamtengesetz 50. §-a (1) bekezdésének alkalmazását ilyen esetben a 68. életév betöltéséig mindenképpen mellőzni kellene?

Megfelelő és szükséges-e egyrészt a 60., illetve 63. életév betöltését követő önkéntes nyugdíjba vonulásnak a nyugdíj tartós csökkentésével történő megnehezítése, másrészt a 65. életév betöltésén túli önkéntes továbbfoglalkoztatás kizárása, ha a munkáltatónak a továbbfoglalkoztatáshoz nem fűződik kivételesen különös érdeke?

Cáfolják-e a Hessisches Beamtengesetz 50. §-ának (1) bekezdésében foglalt korhatár-szabályozás megfelelő és szükségeszerű jellegét az egyrészt az életkorra való tekintettel történő részmunkaidős

foglalkoztatás keretében foglalkoztatottakra, másrésről a határozott időre kinevezett tisztviselőkre vonatkozó kedvezőbb rendelkezések?

Milyen jelentőséggel bírnak a koherencia szempontjából a különböző közszolgálati, munka- és társadalombiztosítási jogi rendelkezések, amelyek egyrészt a teljes nyugdíjra jogosító életkor állandó felemelésére törekszenek, másrészt tiltják a rendes öregségi nyugdíjra jogosító életkor elérése miatti felmondást, másrészt éppen ezen életkor elérésevel a foglalkoztatási jogviszony kötelező megszűnését hagyják bekövetkezni?

Szerepet játszik-e a koherencia szempontjából, hogy a korhatároknak a szövetség, valamint egyes tartományok társadalombiztosításában és tisztviselőkre vonatkozó jogában történő fokozatos emelése elsősorban a foglalkoztatottak arra irányuló érdekét szolgálja, hogy a lehető legkésőbb kerüljenek a teljes öregségi nyugdíj szigorított feltételeinek hatálya alá? Érdektelenek-e e kérdések arra tekintettel, hogy a Hessisches Beamtengesetz hatálya alá tartozó tisztviselők tekintetében még nem került sor a korhatárok felemelésére, jóllehet a munkaviszonyban foglalkoztatottak tekintetében ezen emelés nemsokára hatályba lép?

A Verwaltungsgericht Frankfurt am Main (Németország) által 2010. április 2-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-160/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Uniós jogi mérceék szerint közérdekű cél szolgál-e a Hessisches Beamtengesetz (a tisztviselőkről szóló hesseni tartományi törvény) azon rendelkezéseinek alapjául, amelyek a tisztviselőkre főszabály szerint kötelező nyugdíjkorhatárra vonatkoznak?

E tekintetben mindenekelőtt a következő részkérdések merülnek fel:

Uniós jogi szempontból részletesen mely követelmények támasztandók az ilyen közérdekű céllal szemben? Mely egyéb, a tényállás megállapításához kapcsolódó kérdéseknek kellene még a kérdést előterjesztő bíróságnak utánajárnia?

A 2000/78/EK irányelv 6. cikkének (1) bekezdése értelmében vett törvényes célnak minősül-e a költségvetési eszközök és a személyzeti költségek — jelen esetben új felvételek mellőzésének és a személyzeti kiadások ezzel járó csökkentésének formájában megnyilvánuló — megtakarításához fűződő érdek?

Abban az esetben is törvényes közérdekű célnak ismerhető-e el a munkáltatónak a tisztviselők végleges nyugdíjba vonulásának biztonságos tervezésére való törekvése, ha a Hessisches Beamtengesetz vagy a Beamtenstatusgesetz (a tisztviselők jogállásáról szóló törvény) hatálya alá tartozó valamennyi munkáltató maga alakíthatja ki és juttathatja érvényre munkaerő-tervezési elképzeléseit?

Közérdekű célként ismerhető-e el a „kedvező kormegoszláshoz”, a „kedvező korszerkezethez” fűződő érdek annak ellenére, hogy e tekintetben nincs a helyes kormegoszlást, a helyes korszerkezetet meghatározó általános szabvány vagy törvényi szabályozás?

A 2000/78/EK irányelv 6. cikkének (1) bekezdése értelmében vett törvényes közérdekű célnak tekinthető-e a szolgálatban álló, már alkalmazott tisztviselők előléptetési lehetőségének megteremtéséhez fűződő érdek?

Törvényes közérdekű célt szolgál-e az a korhatár-szabályozás, amely az idősebb foglalkoztatottakkal a szolgálati alkalmasság fennállása tárgyában folytatott jogviták elkerülését célozza?

A 2000/78/EK irányelv 6. cikkének (1) bekezdése értelmében vett közérdekű vonatkozás a munkavállalók foglalkoztatása terén az egyes munkáltatókon túlmutató munkaerőpiac-politikai koncepciót feltételez-e, és ha igen, az egységesség és kötelező erő milyen fokával?

Követhetnek-e egyáltalán egyes munkáltatók a foglalkoztatotti csoportok — jelen esetben a Hessisches Beamtengesetz hatálya alá tartozó tisztviselők — javát szolgáló közérdekű célokat az ilyen mértékben korlátozott hatályú korhatár- szabályozásokkal?

Mely feltételek mellett tekinthető a 2000/78/EK irányelv 6. cikkének (1) bekezdése értelmében vett közérdekű célnak az egyes munkáltatók által követendő, de nem kötelező erővel meghatározott azon cél, hogy a nyugdíjba vonulás révén betölthetővé vált állásokat új felvételek útján, adott esetben a már szolgálatban álló foglalkoztatottak előzetes előléptetését követően töltsék be? A közérdekű vonatkozáshoz azon általános kijelentéseken túl, miszerint a szabályozás ezt a célt szolgálja,

statisztikai adatoknak vagy olyan egyéb ismereteknek is rendelkezésre kell-e állniuk, amelyek e célkitűzés kellő komolyságára és tényleges megvalósítására engednek következtetni?

2. Pontosan milyen követelményeket kell támasztani a Hessisches Beamtengesetzben foglalt rendelkezések értelmében vett korhatár-szabályozás megfelelő és alkalmas jellegével szemben?

Igényel-e közelebbi vizsgálódást a korhatár elérését követően önként továbbra is szolgálatban maradó tisztviselők — előrelátható — számának azok számához viszonyított meghatározása, akik az életkor elérésevel mindenképpen teljes ellátásban részesülnek, és ezért mindenképpen nyugdíjba kívánnak vonulni? Nem lenne-e célszerű e tekintetben a kényszernyugdíjazás előtt az önkéntességnek elsőbbséget biztosítani, amíg a nyugdíj rendes korhatár elérése előtti igénybevétel esetén történő csökkentésére vonatkozó rendelkezések révén gondoskodnak arról, hogy az ellátásokra vonatkozó költségvetés és az azzal összefüggő személyzeti költségek nem megfelelő felhasználását elkerüljék (a kényszerűséget megelőző önkéntesség mint megfelelőbb és végeredményben alig kevésbé alkalmas szabályozás)?

Megfelelőnek és szükségesnek tekinthető-e, ha a tisztviselők tekintetében egy bizonyos magasabb életkor — jelen esetben a 65. életév — elérése esetén általánosan és megdönthetetlenül vélelmezik a szolgálati alkalmatlanságot, és ezért a szolgálati jogviszonyt hagyják automatikusan megszűnni?

Megfelelő-e, ha a tisztviselői jogviszonyban a 68. életév betöltéséig történő továbbfoglalkoztatást kizárólag a munkáltató különös érdekéhez kötik, ilyen érdekek hiányában azonban a tisztviselői jogviszony megszűnését a tisztviselői jogviszony újabb létesítésére vonatkozó bármiféle jogi lehetőség nélkül kikényszerítik?

Az idősebb emberek érdekeinek a fiatalabb emberek főszabály szerint nem fontosabb érdekeihez viszonyított nem megfelelő leértékeléséhez vezet-e a nem a teljes ellátásra való jogosultságnak a 2000/78/EK irányelv 6. cikkének (2) bekezdése szerint megengedett feltételekhez kötésére korlátozódó, hanem a kényszernyugdíjazást eredményező korhatár-szabályozás?

Ha az új felvételek és/vagy előléptetések megkönnyítésének célját törvényesnek kell elismerni, felmerül a kérdés, hogy ténylegesen milyen részletes követelményeket kell támasztani annak igazolására, hogy a megfelelő lehetőségekkel ténylegesen milyen mértékben élnek, a korhatár-szabályozást igénybe vevő minden egyes munkáltató tekintetében vagy a törvényi szabályozás hatálya alá tartozó valamennyi munkáltató tekintetében, az általános munkaerőpiacra való tekintettel vagy arra való tekintet nélkül?

A ma már felismerhető demográfiafüggő munkaerő-piaci résekre, a hamarosan mindenféle — vagyis többek között szövetségi és tartományi közszolgálati — szakemberrel szemben felmerülő igényre tekintettel megfelelő és szükséges-e a hivatásukat továbbra is gyakorolni kívánó, a szolgálatra alkalmas tisztviselőket jelenleg annak ellenére kényszernyugdíjazni, hogy hamarosan jelentős és a munkaerőpiac által aligha lefedhető munkaerőigény merül majd fel? Szükség van-e e tekintetben adott esetben később még begyűjtendő ágazati munkaerő-piaci adatokra?

3. Milyen követelményeket kell támasztani a hesseni és adott esetben a szövetségi jogszabályoknak a korhatár-szabályozással kapcsolatos koherenciájával szemben?

Ellentmondástól mentesnek tekinthető-e a Hessisches Beamtengesetz 50. §-a (1) bekezdésének és 50. §-a (3) bekezdésének viszonya, ha a főszabály szerint lehetséges korhatáron túli továbbfoglalkoztatás egyedül a munkáltató érdekeitől függ?

Az irányelvnek megfelelően adott esetben úgy kell-e értelmezni a Hessisches Beamtengesetz 50. §-ának (3) bekezdését, hogy az életkoron alapuló — nem megfelelő — hátrányos megkülönböztetés elkerülése érdekében minden esetben a továbbfoglalkoztatás mellett kell dönteni akkor, ha az szolgálati okokkal nem ellenkezik? Milyen követelményeket kellene adott esetben az ilyen okok fennállásával szemben támasztani? E tekintetben fel kell-e tenni, hogy a szolgálati érdekek már akkor megkövetelik a továbbfoglalkoztatást, ha máskülönben az életkoron alapuló — nem igazolható — hátrányos megkülönböztetés valósulna meg?

Miként lehetne a Hessisches Beamtengesetz 50. §-a (3) bekezdésének ilyenformán kívánatos értelmezését a tisztviselői jogviszony időközben bekövetkezett megszűnése ellenére a felperes tisztviselői jogviszonyának folytatására vagy felülésztésére felhasználni? A Hessisches Beamtengesetz 50. §-a (1) bekezdésének alkalmazását ilyen esetben a 68. életév betöltéséig mindenképpen mellőzni kellene?

Megfelelő és szükséges-e egyrészt a 60., illetve 63. életév betöltését követő önkéntes nyugdíjba vonulásnak a nyugdíj tartós csökkentésével történő megnehezítése, másrészt a 65. életév betöltésén

túli önkéntes továbbfoglalkoztatás kizárása, ha a munkáltatónak a továbbfoglalkoztatáshoz nem fűződik kivételesen különös érdeke?

Cáfolják-e a Hessisches Beamtengesetz 50. §-ának (1) bekezdésében foglalt korhatár-szabályozás megfelelő és szükségyszerű jellegét az egyrészt az életkorra való tekintettel történő részmunkaidős foglalkoztatás keretében foglalkoztatottakra, másrészt a határozott időre kinevezett tisztviselőkre vonatkozó kedvezőbb rendelkezések?

Milyen jelentőséggel bírnak a koherencia szempontjából a különböző közszolgálati, munka- és társadalombiztosítási jogi rendelkezések, amelyek egyrészt a teljes nyugdíjra jogosító életkor állandó felemelésére törekuszenek, másrészt tiltják a rendes öregségi nyugdíjra jogosító életkor elérése miatti felmondást, másrészt éppen ezen életkor elérésevel a foglalkoztatási jogviszony kötelező megszűnését hagyják bekövetkezni?

Szerepet játszik-e a koherencia szempontjából, hogy a korhatároknak a szövetség, valamint egyes tartományok társadalombiztosításában és tisztviselőkre vonatkozó jogában történő fokozatos emelése elsősorban a foglalkoztatottak arra irányuló érdekét szolgálja, hogy a lehető legkésőbb kerüljenek a teljes öregségi nyugdíj szigorított feltételeinek hatálya alá? Érdektelenek-e e kérdések arra tekintettel, hogy a Hessisches Beamtengesetz hatálya alá tartozó tisztviselők tekintetében még nem került sor a korhatárok felemelésére, jóllehet a munkaviszonyban foglalkoztatottak tekintetében ezen emelés nemsokára hatályba lép?

Polgári ügyszak

1. A Bundespatentgericht (Németország) által 2010. március 9-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-125/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Adható-e kiegészítő oltalmi tanúsítvány valamely gyógyszer részére akkor, ha az alapszabadalom iránti bejelentés benyújtásának napja és a termék Közösségen belüli forgalomba hozatalára vonatkozó első engedély keltezésének napja között eltelt időszak rövidebb, mint öt év?

A Hof van Cassatie van België (Belgium) által 2010. március 17-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-140/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Úgy kell-e értelmezni a 2004. április 29-i 873/2004/EK tanácsi rendelettel módosított, a közösségi növényfajta- oltalmi jogokról szóló, 1994. július 27-i 2100/94/EK tanácsi rendelet 11. cikkének (1) bekezdésével, 13. cikkének (1)–(3) bekezdésével, 16., 27. és 104. cikkével összefüggésben értelmezett 94. cikkét, hogy a jogosult vagy a hasznosítási joggal rendelkező személy a bitorlással kapcsolatos keresetet nyújthat be az ellen, aki olyan anyaggal végzett tevékenységet folytat, amelyet a hasznosító értékesített részére vagy bocsátott rendelkezésére, ha a hasznosító a közte és a közösségi növényfajta- oltalmi jog jogosultja között létrejött hasznosítási szerződés rendelkezései által az ezen anyag értékesítésének esetére megállapított korlátozásokat megszegte?

2. Az 1) kérdésre adandó igenlő válasz esetén jelentőséggel bír-e e jogsértés vizsgálata szempontjából az a kérdés, hogy az előbb említett tevékenység folytatója a hasznosítási szerződésben szabott korlátozásokról tudott-e vagy tudnia kellett-e?

2. A Handelsgericht Wien (Ausztria) által 2010. március 22-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-145/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Úgy kell-e értelmezni a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2000. december 22-i 44/2001/EK tanácsi rendelet 6. cikkének 1. pontját, hogy annak alkalmazásával és ezzel az együttes tárgyalás elvével nem ellentétes az, ha a több alperes ellen tartalmilag azonos szerzői jogsértések miatt benyújtott keresetek jogalapja tagállamonként eltér, tartalmilag azonban alapvető elemeiben megegyezik — mint például az összes

európai államban feltétel nélküli abbahagyásra irányuló kérelmek, valamint a szerzői jogok megsértésével összefüggő méltányos díjra való jogosultság és a jogellenes használatból fakadó kártérítési jogosultság esetében?

2. a) Úgy kell-e értelmezni az információs társadalomban a szerzői és szomszédos jogok egyes vonatkozásainak összehangolásáról szóló, 2001. május 22-i 2001/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 5. cikke (3) bekezdésének d) pontját, tekintettel az irányelv 5. cikkének (5) bekezdésére, hogy annak alkalmazásával nem ellentétes az, ha a művet vagy más védelem alatt álló teljesítményt idéző újságcikk nem szerzői jogvédelem alatt álló szövegmű?

b) Úgy kell-e értelmezni a 2001/29 irányelv 5. cikke (3) bekezdésének d) pontját, tekintettel az irányelv 5. cikkének (5) bekezdésére, hogy annak alkalmazásával nem ellentétes az, ha az idézett művön vagy más védelem alatt álló teljesítményen nem tüntetik fel a szerző vagy az előadóművész nevét?

3. a) Úgy kell-e értelmezni a 2001/29 irányelv 5. cikke (3) bekezdésének e) pontját, tekintettel az irányelv 5. cikkének (5) bekezdésére, hogy annak a közbiztonság keretében megvalósítandó büntető-igazságszolgáltatás érdekében való alkalmazása feltételezi a közbiztonsági hatóságoknak a képek nyilvánosságra hozatalára irányuló konkrét, aktuális és kifejezett felhívását, azaz a képek nyomozás célját szolgáló nyilvánosságra hozatalának hatósági kezdeményezésre kell történnie, máskülönben jogsértés valósul meg?

b) Amennyiben a 3. pont a) alpontjában szereplő kérdésre adott válasz nemleges: akkor is élhet-e a média a 2001/29 irányelv 5. cikke (3) bekezdésének e) pontjában foglaltakkal, ha a hatóság megfelelő, nyomozásra irányuló megkeresése nélkül önállóan döntenek arról, hogy a képek nyilvánosságra hozatala „a közbiztonság érdekében” történik-e?

c) Amennyiben a 3. pont b) alpontjában szereplő kérdésre adott válasz igenlő: elegendő-e ebben az esetben az, ha a média utólagosan azt állítja, hogy a képek nyilvánosságra hozatala nyomozási célokat szolgált, vagy minden esetben szükséges az olvasók valamely bűnügy felderítésében való közreműködésére irányuló konkrét nyomozási felhívás, amelyhez közvetlenül kapcsolódnia kell a fénykép nyilvánosságra hozatalának?

4. Úgy kell-e értelmezni a 2001/29 irányelv 5. cikkének (5) bekezdésével összefüggésben értelmezett 1. cikkének (1) bekezdését, valamint az irodalmi és a művészeti művek védelméről szóló Berni Egyezmény (Párizsban, 1971. évi július hó 24. napján felülvizsgált szöveg) 1979. szeptember 28-i módosítást követő változatának (a továbbiakban: Berni Unió Egyezmény) 12. cikkét — különös tekintettel az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló 1952. március 20-i európai egyezményhez csatolt első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikkére és az Európai Unió Alapjogi Chartájának 17. cikkére —, hogy a fényképművek és/vagy fényképek, különösen a portréfelvételek a feldolgozásokkal szemben „gyengébb”, vagy akár semmilyen szerzői jogi védelemben nem részesülnek, mivel azok a „valóság-hű felvétellel” tekintettel túl csekély lehetőséget mutatnak az alkotói tevékenységre?

2. A Tribunal de grande instance de Paris (Franciaország) által 2010. április 6-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-161/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

A polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2000. december 22-i 44/2001/EK tanácsi rendelet 2. cikkét és 5. cikkének (3) bekezdését úgy kell-e értelmezni, mint amelyek kizárólag akkor adnak valamely tagállam bíróságának joghatóságot a személyiségi jogok esetleges megsértése — amely jogsértésre információknak és/vagy fényképeknek egy másik tagállamban, illetve harmadik, mindenesetre az elsőtől eltérő tagállamban székhellyel rendelkező társaság által ebben a másik tagállambeli internetes oldalon való elhelyezésével került sor — tárgyában benyújtott kereset elbírálására:

— ha ez az internetes oldal az első tagállamból hozzáférhető,

— vagy kizárólag akkor, ha a káresemény és az első tagállam területe között elégséges, lényeges vagy jelentős kapcsolat áll fenn, továbbá ebben a második esetben, amennyiben ez a kapcsolat a következőkből ered:

- a jogvita tárgyát képező oldal első tagállamból történő látogatásának abszolút értékben vett vagy az említett oldal teljes látogatottságához viszonyított száma,
- a személyiségi jogainak megsértését állító személy vagy általánosabban az érintett személyek lakóhelye illetve állampolgársága,
- az a nyelv, amelyen a jogvita tárgyát képező információkat terjesztik vagy valamely olyan más körülmény, amely alkalmas az oldal szerkesztője azon szándékának bizonyítására, hogy célközönsége kifejezetten az első állam lakossága,
- az a hely, ahol a hivatkozott események bekövetkeztek és/vagy a ténylegesen online közzétett fényképek készültek,
- egyéb szempontok?

A High Court of Ireland által 2010. április 7-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-162/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: angol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- i. Az a szálloda-üzemeltető, aki a szállodai szobákban televízió-és/vagy rádiókészülékeket biztosít, amelyekhez sugárzott jelet továbbít, az egységes szerkezetbe foglalt, 2006. december 12-i 2006/115/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 8. cikkének (2) bekezdése értelmében „felhasználónak” minősül-e, aki „nyilvánosságához közvetíti” a műsorokban lejátszható hangfelvételeket?
- ii. Amennyiben az i. pontban feltett kérdésre a válasz igenlő, a 2006/115/EK irányelv 8. cikkének (2) bekezdése kötelezi-e a tagállamokat arra, hogy biztosítsák azt a jogot, hogy a műsorsugárzótól kapott méltányos díjazáson felül a hangfelvétel lejátszásáért a szálloda-üzemeltetőtől is méltányos díjazásban lehessen részesülni?
- iii. Amennyiben az i. pontban feltett kérdésre a válasz igenlő, a 2006/115/EK irányelv 10. cikke lehetővé teszi-e a tagállamok számára, hogy a szálloda-üzemeltetőket a 10. cikk (1) bekezdésének a) pontja értelmében vett „magáncélú felhasználás” miatt mentesítsék azon kötelezettség alól, hogy „egyszeri méltányos díjat” fizessenek?
- iv. Az a szálloda-üzemeltető, aki a szállodai szobákban (a televízió-és a rádiókészüléken kívül) egyéb berendezést bocsát rendelkezésre olyan analóg vagy digitális formátumú hangfelvételekkel, amelyek e berendezésen lejátszhatók, a 2006. december 12-i 2006/115/EK irányelv 8. cikkének (2) bekezdése értelmében „felhasználónak” minősül-e, aki „nyilvánosságához közvetíti” a hangfelvételeket?
- v. Amennyiben a iv. pontban feltett kérdésre a válasz igenlő, a 2006/115/EK irányelv 10. cikke lehetővé teszi-e a tagállamok számára, hogy a szálloda-üzemeltetőket a 10. cikk (1) bekezdésének a) pontja értelmében vett „magáncélú felhasználás” miatt mentesítsék azon kötelezettség alól, hogy „egyszeri méltányos díjat” fizessenek?

Közigazgatási ügyszak

1. A Conseil d'Etat (Belgium) által 2010. március 5-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-120/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Úgy kell-e értelmezni a Közösség repülőterein a zajvédelemmel összefüggő üzemeltetési korlátozások bevezetésére vonatkozó szabályok és eljárások megállapításáról szóló, 2002. március 26-i 2002/30/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 2. cikke szerinti „üzemeltetési korlátozás” fogalmát, hogy az magában foglalja a talajon mért zajszint korlátozásait meghatározó szabályokat, amelyeket a repülőtér közelében fekvő területeken az átrepülés során tiszteletben kell tartani, továbbá amelyek megszegői részére büntetés szabható ki, figyelembe véve, hogy a repülőgépeknek be kell tartaniuk az útvonalakat, és meg kell felelniük más közigazgatási hatóságok által meghatározott le- és felszállási eljárásoknak e zajszint-korlátok betartására tekintet nélkül?
2. Úgy kell-e értelmezni ugyanezen irányelv 2. cikkének e) pontját és 4. cikkének (4) bekezdését, hogy minden „üzemeltetési korlátozásnak” „teljesítményalapúnak” kell lennie, vagy ezek a rendelkezések

lehetővé teszik-e, hogy más, környezetvédelemmel kapcsolatos rendelkezések, amelyeket a repülőtér közelében fekvő területeken az átrepülés során tiszteletben kell tartani, továbbá amelyek megszegői részére büntetés szabható ki, a talajon mért zajszint alapján korlátozzák a repülőtérhez való hozzáférést?

3. Úgy kell-e értelmezni ugyanezen irányelv 4. cikkének (4) bekezdését, hogy az az adott repülőgép zajmutatóin alapuló teljesítményalapú üzemeltetési korlátozásokon kívül tilt minden, a környezetvédelemmel kapcsolatos, a talajon mért zajszint korlátozásait meghatározó szabályt, amelyeket a repülőtér közelében fekvő területeken az átrepülés során tiszteletben kell tartani?

4. Úgy kell-e értelmezni ugyanezen irányelv 6. cikkének (2) bekezdését, hogy az tiltja, hogy a talajon mért zajszint korlátozásait meghatározó szabályok, amelyeket a repülőtér közelében fekvő területeken az átrepülés során tiszteletben kell tartani, továbbá amelyek megszegői részére büntetés szabható ki, olyan szabályok, amelyeket a nemzetközi polgári repülésről szóló egyezmény 16. melléklete 1. kötete II. részének 4. fejezetében rögzített szabványoknak megfelelő repülőgépek megsérthetik?

2. A Tribunal de première instance de Bruxelles által 2010. március 12-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-131/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Úgy kell-e tekinteni a [Tanács] tej- és tejtermékpiac közös szervezéséről szóló [1999. május 17-i] 1255/99 rendelete (1) végrehajtási rendeletének, a vaj csökkentett áron történő értékesítéséről, valamint a cukrászati termékek, jégkrém és egyéb élelmiszerek előállításánál történő tejszínre, vajra és vajkoncentrátumra vonatkozó támogatás nyújtásáról szóló, 1997. december 15-i 2571/97/EK [bizottsági] rendeletnek (2) a rendelkezéseit, hogy azok az 1995. december 18-i 2988/95/EK rendelet (3) 3. cikkének (1) bekezdésétől eltérő közösségi ágazati szabályozást alkotnak, és akadályát képezik az elévülésről szóló nemzeti rendelkezések alkalmazásának?

2. Úgy kell-e érteni az 1995. december 18-i 2988/95 rendelet 3. cikkének (3) bekezdését, hogy az korlátozottan alkalmazható azokban az esetekben, amikor a szabálytalanságot a támogatás kedvezményezettje követi el, tekintettel arra, hogy a kedvezményezett alvállalkozói által elkövetett szabálytalanságok minden esetére a 4 éves elévülési idő általános szabálya vonatkozik figyelembe véve a tej- és tejtermékpiac közös szervezése keretében az alvállalkozók [közösségi] rendeleti szabályozására vonatkozó legfeljebb 4 éves határidőt?

3. A Conseil d'État (Belgium) által 2010. március 15-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-137/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Az Európai Közösséget létrehozó szerződés 282. cikkét, különösen az e cikk második mondatában szereplő „e célból a Közösséget a Bizottság képviseli” fordulatot úgy kell-e értelmezni, hogy valamely intézmény érvényes megbízással rendelkezik a Közösség képviseletére önmagában egy olyan meghatalmazás alapján, amellyel a Bizottság perbeli képviseleti jogkörét erre az intézményre ruházza, függetlenül attól, hogy ez a meghatalmazás név szerint kijelöl-e egy, a megbízott intézmény képviseletére jogosult természetes személyt, vagy sem?

2. Amennyiben az első kérdésre adott válasz nemleges, az olyan tagállami bíróság, mint a Conseil d'État, vizsgálhatja-e egy, a Bizottság által a tagállami bíróság előtti eljárásra szabályszerűen, az Európai Közösséget létrehozó szerződés 282. cikkének második mondata értelmében felhatalmazott európai intézmény keresetének elfogadhatóságát, azt ellenőrizve, hogy ezt az intézményt a megfelelő, a tagállami bírósághoz kereset benyújtására jogosult természetes személy képviseli-e?

3. Másodlagosan, és az előző kérdésre adott igenlő válasz esetén az Európai Közösséget létrehozó szerződés 207. cikke (2) bekezdésének első mondatát, és különösen az „akit a Főtitkárság működéséért felelős főtitkárhelyettes segít” fordulatot úgy kell-e értelmezni, hogy a Tanács főtitkárhelyettese érvényesen képviselheti a Tanácsot valamely kereset tagállami bíróságokhoz történő benyújtása tekintetében?

4. Az Administrativen sad Sofia-grad (Bulgária) által 2010. március 15-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-138/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: bolgár

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Az alapeljárás körülményeire figyelemmel úgy kell-e értelmezni a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet 63. cikkét, hogy az arra kötelezi a vámhatóságot, hogy csak a vámáru-nyilatkozat e rendelet 62. cikkében foglalt követelményekkel való összhangjának vizsgálatát végezze el azáltal, hogy csupán az iratoknak a rendelet 68. cikkében meghatározott terjedelmű vizsgálatát végzi el, és hogy kizárólag a bemutatott iratok alapján határozzon a vámáru-nyilatkozat elfogadásáról, ha kétség merült fel az áru vámtarifakódjának helyessége tekintetében és e kód meghatározásához szakértői vélemény szükséges?

2. A vámhatóságnak a vámáru-nyilatkozat azonnali elfogadásáról hozott határozatát a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet 63. cikkének rendelkezése szerint az alapeljárás körülményeire figyelemmel a Vámkódex 8. cikke (1) bekezdésének első franciabekezdésével összefüggésben értelmezett 4. cikkének 5. pontja szerinti vámhatósági határozatnak kell-e tekinteni, mégpedig a megtett vámáru-nyilatkozat teljes tartalma vonatkozásában, ha a következő körülmények együttesen fennállnak:

- a) a vámáru-nyilatkozat elfogadására vonatkozó vámhatósági határozatot kizárólag a vámáru-nyilatkozattal együtt bemutatott iratok alapján hozták;
- b) a vámáru-nyilatkozat elfogadása előtt szükséges vizsgálatok elvégzése során fennállt annak gyanúja, hogy az áru bejelentett vámtarifakódja helytelen;
- c) a vámáru-nyilatkozat elfogadása előtt szükséges vizsgálatok elvégzése során a bejelentett áru tartalmára vonatkozó, a vámtarifakód helyes meghatározása szempontjából jelentőséggel bíró információk hiányosak voltak;
- d) a vámáru-nyilatkozat elfogadása előtt végzett vizsgálat során mintát vettek szakvélemény készítéséhez az áru helyes vámtarifakódjának meghatározása céljából?

3. Az alapeljárás körülményeire figyelemmel úgy kell-e értelmezni a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet 63. cikkét, hogy:

- a) az megengedi, hogy a vámáru-nyilatkozat elfogadásának jogszerűségét az áru kiadása után bíróság előtt vitassák, vagy pedig úgy, hogy
- b) a vámáru-nyilatkozat elfogadása nem megtámadható, mivel azzal csak az áru vámhatóságnál történő bejelentését rögzítik és a behozatali vámtartozás keletkezésének időpontját határozzák meg, és az nem minősül a helyes tarifális besorolás és az e nyilatkozat alapján fizetendő vám összegének kérdésében hozott vámhatósági határozatnak?

5. A Curtea de Apel Târgu-Mures — Administracia Financelor Publice Târgu-Mures (Románia) által 2010. március 15-én és 2010. március 17-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmek (C-136/10. és C-178/10. sz. ügyek)¹

Az eljárás nyelve: román

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Megállapítható-e, hogy Románia vonatkozó belső jogi szabályozása (50/2008. sz. sürgősségi rendelet) a környezetszennyezési adó 2008. július 1. és 2008. december 15. közötti időszakra történő bevezetésével mindenekelőtt megfelel a vámunióra és a kettős adóztatás tilalmára vonatkozó, az EK 23., EK 25. és EK 90. cikkben foglalt elveknek, illetve a Szerződés e rendelkezései lehetővé teszik-e a környezetszennyezési adó bevezetését az 50/2008. sz. sürgősségi rendelet preambulumban a román jogalkotó által meghatározott célból, amely célkitűzéseket az EK 174. és azt követő cikkek szintén előírják: a környezet védelmének biztosítása a levegő minőségének javítására, valamint a vonatkozó közösségi rendelkezések által előírt határértékek közé történő visszatérésre irányuló programok és projektek megvalósítása révén? Más szóval tehát az Európai Unió valamely tagállamában a más tagállamból behozott, új vagy használt személygépkocsik első nyilvántartásba vétele után fizetendő környezetszennyezési adó bevezetésével megállapítható-e, hogy az EK 174. és azt követő cikkek igazolják ugyanezen Szerződés 23., 25. és 90. cikke alkalmazásának mellőzését?

¹ A különböző eljárásokban előterjesztett kérdések szó szerint megegyeznek.

2. Megállapítható-e, hogy amennyiben az ilyen személygépkocsi hasonló adó, vagyis a környezetszennyezési adó (melynek lényegi tartalma és célja azzal azonos: az EK 174. és azt követő cikkek elveinek és célkitűzéseinek megfelelően a környezet védelme) tárgyi hatálya alá tartozott valamely tagállamban, kivethető ilyen környezetszennyezési adó egy másik tagállamban történő első nyilvántartásba vétel alkalmával a Szerződés 174. és azt követő cikkeiben foglalt ugyanazon célkitűzésekre tekintettel akkor is, ha egy másik tagállamban ezt megelőzően a személygépkocsi már a környezetszennyezési adó tárgyi hatálya alá tartozott?

3. Végezetül, amennyiben az ilyen személygépkocsi valamely tagállamban ellenben nem tartozott a környezetszennyezési adó tárgyi hatálya alá (mert nem létezett ez az adó, vagy más okból), de a más tagállamban — például Romániában, ahol az ilyen adó megfizetése kötelező — történő következő nyilvántartásba vétellel az első nyilvántartásba vétel megtörténtekor ezen államban a környezetszennyezési adó hatálya alá kerül, megállapítható-e, hogy az ilyen feltételezett helyzetben megsértették a EK 23., EK 25. és EK 90. cikk által előírt, a vámunióra, valamint egy közvetett belső védelemre vonatkozó elveket?

6. High Court of Justice (England & Wales) Chancery Division által 2010. március 29-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-147/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: angol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Érvénytelen-e az 1193/2009/EK bizottsági rendelet tekintettel a C-5/06. és C-23/06–C 36/06. sz., Zuckerfabrik Jülich AG kontra Hauptzollamt Aachen egyesített ügyekben 2008. május 8-án hozott ítéletre, illetve a C-175/07.–C-184/07. sz., SAFBA egyesített ügyekben 2008. október 6-án hozott végzésre?

2. Érvénytelen-e egyébként az 1193/2009/EK bizottsági rendelet, tekintettel elfogadásának jogalapjára, nevezetesen a cukorágazat piacának közös szervezéséről szóló, 2001. június 19-i 1260/2001/EK tanácsi rendeletre?

3. A cukortermelési illetékek 2002/2003-as, 2003/2004-es, 2004/2005-ös és 2005/2006-os gazdasági években történt túlfizetésére tekintettel fizetendő kompenzáció kiszámítása során az alkalmazandó átváltási árfolyam és az átváltási időpont olyan kérdés-e, amelyet a közösségi jog alapján kell meghatározni? Amennyiben igen, úgy értelmezhető-e akként az 1193/2009/EK bizottsági rendelet 6. cikke, hogy kompenzációt az akkor érvényes valutaárfolyam alapján kell fizetni, amikor a túlfizetett illetéket eredetileg kiszámították? Amennyiben igen, érvényes-e az 1193/2009/EK bizottsági rendelet 6. cikke?

4. A kamatokhoz kapcsolódóan:

i. Kizárja-e a közösségi jog a felperesével azonos helyzetben lévő személyt abból, hogy az érvénytelen bizottsági rendelet következtében túlfizetett összegek után járó kamatot visszakövetelje a termelési illetékek beszedésére hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóságtól akkor, ha a termelési illetékek beszedésére hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóság számára kizárt a részére visszafizetendő megfelelő összegek után járó kamatok visszakövetelése a Bizottságtól?

ii. Amennyiben a fenti (i) pontban feltett kérdésre igenlő választ kell adni, a saját forrásokról szóló közösségi szabályozás (a 2000/597/EK, Euratom tanácsi határozat és a végrehajtásáról szóló 1150/2000/EK, Euratom tanácsi rendelet) helyes értelmezése a jelen ügy körülményei között kizárja-e a termelési illetékek beszedésére hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóság számára a részére visszafizetendő összegek utáni kamatok Bizottságtól való visszakövetelését?

iii. Amennyiben a fenti (i) pontban feltett kérdésre nemleges választ kell adni, kizárja-e a közösségi jog a nemzeti bíróságokat vagy nemzeti hatóságokat abból, hogy mérlegelési jogkörükben eljárva ne ítélnének meg kamatot akkor, ha valamely felperessel azonos helyzetben lévő személy részére kompenzációt ítélnék meg?

7. A Hof van Beroep te Brussel (Belgium) által 2010. március 29-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-148/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. A 2008/6/EK irányelvvel végrehajtott és a nemzeti jogba legkésőbb 2010. december 31-ig átültetendő módosításokra is figyelemmel úgy kell-e érteni és értelmezni a 2002/39/EK irányelvvel módosított, a közösségi postai szolgáltatások belső piacának fejlesztésére és a szolgáltatás minőségének javítására vonatkozó közös szabályokról szóló, 1997. december 15-i 97/67/EK irányelv rendelkezéseit, és különösen — de az arra való szorítkozás nélkül — annak 19. cikkét, hogy a tagállamok nem jogosultak a panaszkezelésre vonatkozó külső szabályozást a nem egyetemes postai szolgáltatók számára kötelező jelleggel előírni, mivel:

- i. az irányelv a postai szolgáltatások igénybe vevőinek védelme érdekében alkalmazandó panaszkezelési eljárások vonatkozásában teljes harmonizációt valósít meg, vagy
- ii. a 2002/39/EK irányelv ilyen kötelezettséget csak az egyetemes szolgáltatókra és a 2008/6/EK irányelv hatálybalépése óta az egyetemes szolgáltatások nyújtóira ró, míg a 2008/6/EK irányelv 19. cikke (1) bekezdése második albekezdésének szövege értelmében a nem egyetemes postai szolgáltatók és a végső fogyasztók közötti viták rendezésére szolgáló független, peren kívüli megegyezési rendszerek kialakítását a tagállamok csak ösztönözhetik, de nem írhatják elő.

2. Ha az első kérdésre adandó válasz úgy szól, hogy a postai irányelv mint olyan nem akadályozza a tagállamokat abban, hogy a 19. cikk (2) bekezdésének első albekezdésében az egyetemes szolgáltatókra nézve előírt panaszkezelésre vonatkozó külső szabályozást a nem egyetemes postai szolgáltatók számára is kötelező jelleggel írják elő, úgy kell-e értelmezni a szolgáltatásnyújtás szabadságának elvét (az EK 49. és azt követő cikkek, jelenleg az EUMSZ 56. és azt követő cikkek), hogy a tagállam által a szolgáltatásnyújtás szabadsága tekintetében nyomós közérdek alapján a fogyasztók védelme érdekében bevezetett korlátozások, amelyek révén a 19. cikk (2) bekezdésének első albekezdésében az egyetemes szolgáltatókra nézve előírt panaszkezelésre vonatkozó külső szabályozást a nem egyetemes postai szolgáltatók számára is kötelező jelleggel írják elő, akkor is összeegyeztethetők az EUMSZ-szel, ha az adott, panaszkezelésre vonatkozó szabályozás alkalmazása során nem tesznek különbséget a fogyasztók és más végső felhasználók panaszai között, holott e szolgáltatások (a jelen esetben expressz- és futárszolgáltatások) igénybe vevői túlnyomórészt a professzionális felhasználók közül kerülnek ki?

8. A Tribunal de Première Instance de Bruxelles (Belgium) által 2010. március 29-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-150/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. A 493/2006/EK bizottsági rendelet 9. cikke alapján valamely cukorgyártó vállalkozásnak kiosztott átmeneti kvóták kivételt képeznek-e a 320/2006/EK tanácsi rendeletben és a végrehajtásra vonatkozó szabályokról szóló 968/2006/EK bizottsági rendeletben létrehozott, a cukoripar szerkezetátalakítására szolgáló ideiglenes rendszer alól, tekintettel arra, hogy:

- a) ezek a kvóták nem képezik a szerkezetátalakítás címén ideiglenesen fizetendő összeg kifizetésének tárgyát,
- b) nem részesülnek szerkezetátalakítási támogatásban, és
- c) nem számítanak kvótának a 320/2006/EK tanácsi rendelet szerint, abban az értelemben, ahogy a kvóta fogalmát a fenti rendelet 2. cikkének 6. pontja meghatározza?

2. Még a fenti kérdésre adott nemleges válasz esetén is igaz-e, hogy az átmeneti kvóták teljesen különállóak, a rendes alapkvóktól függetlenek, tekintettel arra, hogy:

- a) az átmeneti kvóták kiosztására a 493/2006/EK bizottsági rendelet 9. cikke és nem a 318/2006/EK tanácsi rendelet 7. cikke alapján került sor,
- b) az átmeneti kvóták kiosztásának feltételei eltérnek a rendes alapkvóták kiosztásának feltételeitől,
- c) az átmeneti kvóták olyan átmeneti intézkedések, amelyek célja, hogy megkönnyítsék a Közösség régi cukorpiaci rendszerének átalakulását az új cukorpiaci rendszere felé, és ezért főszabály szerint csak a 2006/2007-es gazdasági évben alkalmazhatóak?

3. A fenti két kérdés valamelyikére (vagy mindkét kérdésre) adandó igenlő válasz esetén valamely cukorgyártó vállalkozás, amely szerkezetátalakítási támogatást kért a 2006/2007-es gazdasági évre a 320/2006 tanácsi rendelet 3. cikkének megfelelően, jogosult-e a 2006/2007-es gazdasági évre vonatkozó átmeneti kvótára a 493/2006/EK rendelet 9. cikke alapján?

4. A fenti kérdésre adandó nemleges válasz esetén az alkalmazott szankció állhat-e az engedélyezett szerkezetátalakítási támogatás egy részének visszaköveteléséből és az átmeneti kvóta behajtásából? Hogyan kell számolni a 968/2006/EK bizottsági rendelet 26. cikkének (1) bekezdésében előírt visszakövetelés és 27. cikkében előírt szankció összegét egy olyan cukorgyártó vállalkozás esetében, amely szerkezetátalakítási támogatást kapott (a 2006/2007-es gazdasági év címén), és használta az átmeneti kvótáját (amelyre semmilyen szerkezetátalakítási támogatást nem kapott)? A fenti összegnek és a szankció összegének a számítása során figyelembe kell-e venni az alábbi tényezők mindegyikét, illetve valamelyikét:

a) a szóban forgó cukorgyártó vállalkozás által a termelő- berendezéseinek leszerelése során viselt költségeket?

b) a szóban forgó cukorgyártó vállalkozás által a rendes alapkvóta szerinti termelés abbahagyása miatt elszenvedett veszteségeket?

c) azt a tényt, hogy az átmeneti kvóta egyszeri és átmeneti intézkedés, amely kizárólag a 2006/2007-es gazdasági évre engedélyezi a termelést, azonban nem vonatkozik a többi gazdasági évre (kivéve a cukor átmeneti kvótáját)?

d) a visszakövetelés összegének azon számítása, amely a fenti a)–c) pontokban felsorolt tényezőket figyelmen kívül hagyja, tekinthető-e az arányosság elve megsértésének?

5. A fenti kérdésektől függetlenül, mikor válnak a szerkezetátalakítási terv alapján vállalt kötelezettségek hatályosakká, azaz a kérelmezőre nézve kötelező erejűekké?

a) Annak a gazdasági évről, amelyre a kérelmező benyújtotta a szerkezetátalakítási támogatás iránti igényét?

b) Akkor, amikor kérelmet a hatáskörrel rendelkező nemzeti hatósághoz benyújtotta?

c) A hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóság azon hivatalos értesítésétől fogva, amelyben a kérelmet teljesnek minősítette?

d) A hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóság azon hivatalos értesítésétől fogva, amelyben a kérelmet szerkezetátalakítási támogatásra alkalmasnak minősítette?

e) A hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóság azon hivatalos értesítésétől fogva, amelyben a szerkezetátalakítási támogatás engedélyezéséről szóló döntéséről tájékoztat?

6. A fenti [1-2.] kérdésekre (vagy mindkét kérdésre) adandó igenlő válasz esetén valamely cukorgyártó vállalkozás, amely átmeneti kvótát kapott a 2006/2007-es gazdasági évre, akkor is jogosult használni ezeket a kvótákat a gazdasági évben, ha a rendes alapkvótáira vonatkozóan szerkezetátalakítási támogatást kapott a 2006/2007-es gazdasági évtől kezdődően?

7. A fenti [1-2. és 6.] kérdés[...]-re [...]adandó nemleges válasz esetén a tagállam hatáskörrel rendelkező hatósága jogosult-e arra, hogy a szerkezetátalakítási tervben foglalt kötelezettségek figyelmen kívül hagyása esetén egyszerre alkalmazza a 968/2006/EK bizottsági rendelet 26. és 27. cikkében előírt szerkezetátalakítási támogatás visszakövetelését, és az ott előírt szankciót a 967/2006/EK bizottsági rendelet 4. cikkében foglaltaknak megfelelően a kvótán felüli cukortermelésre vonatkozó többlet összeg kiszabásával, vagy a szankcióknak ez a halmozása sérti a „*non bis in idem*” elvet, az arányosság elvét és a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvét?

9. A Højesteret (Dánia) által 2010. március 31-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-152/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: dán

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Azt a műanyagból készült dialíziszsákot, amelyet kifejezetten dialíziskészülékhez terveznek, és amely kizárólag dialíziskészülékkel együtt használható

— a 90. árucsoport KN 9010 90 30 vámtarifaszáma alá kell besorolni mint a dialíziskészülék „alkatrészét” és/vagy „tartozékát” (lásd a Közös Vámtarifa 90. árucsoportjához kapcsolódó 2. b) árucsoport megjegyzést), vagy

— a 39. árucsoport 3926 90 99 vámtarifaszáma alá mint műanyagból készült más árut?

2. Azt a műanyagból készült vizeletgyűjtő zsákot, amelyet kifejezetten katéterhez terveznek, és amely kizárólag katéterrel együtt használható, és amelyet gyakorlatilag kizárólag katéterrel együtt használnak — a 90. árucsoport KN 9018 39 90 30 vámtarifaszáma alá kell besorolni mint a katéter „alkatrészét” és/vagy „tartozékát” (lásd a Közös Vámtarifa 90. árucsoportjához kapcsolódó 2. b) árucsoport megjegyzést), vagy — a 39. árucsoport 3926 90 99 vámtarifaszáma alá mint műanyagból készült más árut?

10. A Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Olaszország) által 2010. április 2-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmek (C-164/10., C-165/10., C-166/10., C-167/10., C-168/10., C-169/10., C-170/10., C-171/10., C-172/10., C-173/10., C-174/10., C-175/10. és C-176/10. sz. ügyek)²

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Összeegyeztethető-e az a nemzeti szabályozás (a Bersani- rendelet elfogadásától kezdődően) az EK-Szerződés 43. és 49. cikkével, amely „olyan nemzeti rendszer, amely többek között az alábbiakat írja elő:

- a) egy korábbi időszakban az olyan eljárás lefolytatását követően kiadott koncessziók jogosultjainak általános védelme, amely eljárás jogellenesen zárta ki a gazdasági szereplők egy részét;
- b) olyan rendelkezések megléte, amelyek valójában a megszerzett kereskedelmi pozíciók fenntartását biztosítják (mint például annak megtiltása a koncessziók új jogosultjai számára, hogy értékesítő pultjaikat a már meglévőktől bizonyos meghatározott távolságon belül helyezték el);
- c) a koncesszió megszűnése esetének szabályozása, abban az esetben, ha a koncesszió jogosultja közvetlenül vagy közvetetten a koncesszió tárgyát képezőhöz hasonló, határokon átnyúló játéktevékenységeket folytat.”

Előzetes döntéshozatal tárgyában közzétett ítéletek

Büntető ügyszak

1. A Bíróság (harmadik tanács) 2010. április 15-i ítélete (a Nacka Tingsrätt — Svédország előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Lars Sandström elleni büntetőeljárás (C-433/05. sz. ügy)

1. A kedvtelési célú vízi járművekre vonatkozó tagállami törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések közelítéséről szóló, 1994. június 16-i 94/25/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely a környezetvédelem okán megtiltja a kedvtelési célú vízi járműveknek a kijelölt vízi utakon kívüli használatát.

2. Az EK 28. és az EK 30. cikkel nem ellentétes az ilyen nemzeti szabályozás, feltéve, hogy:

- az illetékes nemzeti hatóságok kötelesek meghozni az előírt végrehajtási intézkedéseket az olyan hajózható vízi utakon kívüli vizek kijelölésére, ahol használhatók a motoros vízi sporteszközök;
- e hatóságok ténylegesen is gyakorolták az e tekintetben őket megillető hatáskörüket, és kijelölték a nemzeti rendeletben előírt feltételeknek megfelelő vizeket, és
- az ilyen intézkedéseket e rendelet hatálybalépését követően ésszerű határidőn belül fogadták el.

A kérdést előterjesztő bíróság feladata annak vizsgálata, hogy az alapeljárásban teljesülnek-e ezek a feltételek.

3. A műszaki szabványok és szabályok terén történő információszolgáltatási eljárás megállapításáról szóló, 1998. június 22-i 98/34/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 8. cikkének (1) bekezdése akként értelmezendő, hogy a Bizottsággal e rendelkezés első albekezdése értelmében már közölt műszakiszabály-tervezetben végzett módosítás, amely a közölt tervezethez képest mindössze az érintett termék használatára előírt feltételek könnyítését jelenti, és ezért a műszaki szabálynak a kereskedelemre gyakorolt esetleges hatásait csökkenti, nem minősül az említett rendelkezés harmadik

² A különböző eljárásokban előterjesztett kérdések szó szerint megegyeznek.

albekezdése szerinti jelentős módosításnak, és arról nem kell a Bizottságot előzetesen értesíteni. Ilyen előzetes értesítési kötelezettség hiányában nem érinti a műszaki szabály alkalmazhatóságát az, ha elmulasztották közölni e szabálynak az elfogadása előtti jelentéktelen módosítását.

Gazdasági ügyszak

1. A Bíróság (első tanács) 2010. április 15-i ítélete (a Bundesgerichtshof (Németország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — E. Friz GmbH kontra Carsten von der Heyden (C-215/08. sz. ügy)

1. Az üzlethelyiségen kívül kötött szerződések esetén a fogyasztók védelméről szóló, 1985. december 20-i 85/577/EGK tanácsi irányelv hatálya alá tartozik az alapügyben felmerültekhez hasonló körülmények között kötött olyan szerződés, amelynek tárgya valamely fogyasztónak valamely személyegyestítő társaság formájában létrehozott, zárt ingatlanalaphoz történő csatlakozása, amennyiben e csatlakozásnak elsődleges célja nem az, hogy a fogyasztó az említett társaság tagjává váljon, hanem az csupán pénzügyi befektetés eszközéül szolgál.

2. A 85/577 irányelv 5. cikkének (2) bekezdésével — az alapügyben felmerültekhez hasonló körülmények között — nem ellentétes azon nemzeti szabály, amely szerint a személyegyestítő társaság formájában létrehozott zártvégű ingatlanalaphoz nem kérésre megvalósuló házaló kereskedés következtében történő csatlakozás visszavonása esetén a fogyasztót e társasággal szemben e visszavonás hatályosulásának időpontja szerinti értéken a társasággal szemben vagyoni igény, vagyis a tagsági jogviszony megszűnése időpontjában a társaságban meglévő részesedése értékének megfelelő összeg illeti meg, és ily módon lehetséges, hogy a fogyasztó a vagyoni betétje értékénél kisebb összeget kap vissza, vagy akár az említett alap veszteségeiben való részvétele folytán fizetési kötelezettsége keletkezik.

Munkaügyi ügyszak

1. A Bíróság (negyedik tanács) 2010. április 15-i ítélete (a Verwaltungsgerichtshof (Ausztria) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Friedrich G. Barth kontra Bundesministerium für Wissenschaft und Forschung (C-542/08. sz. ügy) (1)

Nem ellentétes az uniós joggal az olyan, az alapeljárásban szereplőhöz hasonló szabályozás, amely hároméves elévülési időt ír elő az olyan, a szolgálati idő alapján járó különleges pótlékok kifizetése iránti kérelmekre, amelyekből a szabad mozgáshoz fűződő jogait gyakorló munkavállalókat a közösségi joggal össze nem egyeztethető nemzeti jogszabály alapján a C-224/01. sz. Köbler-ügyben 2003. szeptember 30-án hozott ítéletet megelőzően kizárták.

2. A Bíróság (első tanács) 2010. április 22-i ítélete (a Landesgericht Innsbruck (Ausztria) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Zentralbetriebsrat der Landeskrankenhäuser Tirols kontra Land Tirol (C-486/08. sz. ügy)

1. A vonatkozó uniós jogot és különösen az 1998. április 7-i 98/23/EK tanácsi irányelvvel módosított, az UNICE, a CEEP és az ESZSZ által a részmunkaidős foglalkoztatásról kötött keretmegállapodásról szóló, 1997. december 15-i 97/81/EK tanácsi irányelv mellékletében szereplő, a részmunkaidős foglalkoztatásról 1997. június 6-án kötött keretmegállapodás 4. szakaszának 2. pontját úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti rendelkezés, mint a szerződéses alkalmazottakról szóló, 2000. november 8-i tiroli tartományi törvény (Tiroler Landes-Vertragsbedienstetengesetz) 2009. február 1-jéig hatályos változata 55. §-ának (5) bekezdése, amely szerint ha a munkavállaló munkaideje módosul, a fel nem használt szabadságot úgy igazítják ki, hogy azon munkavállalónak, akit teljes munkaidőben történő foglalkoztatást követően részmunkaidőben foglalkoztatnak, a teljes munkaidőben történő foglalkoztatás ideje alatt megszerzett fizetett éves szabadsága — anélkül, hogy lehetősége lett volna ehhez való jogával élni — csökken, illetve ezt a szabadságot már csak a fizetett szabadság helyettesítésére szolgáló, kisebb összegű juttatás formájában veheti igénybe.

2. Az ESZSZ, az UNICE és a CEEP által a határozott ideig tartó munkaviszonyról kötött keretmegállapodásról szóló, 1999. június 28-i 1999/70/EK tanácsi irányelv mellékletében szereplő, a határozott ideig tartó munkaviszonyról 1999. március 18-án kötött keretmegállapodás 4. szakaszát úgy

kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti rendelkezés, mint a szerződéses alkalmazottakról szóló, 2000. november 8-i tiroli tartományi törvény 2009. február 1-jéig hatályos változata 1. §-a (2) bekezdésének m) pontja, amely kizárja e törvény hatálya alól azon munkavállalókat, akiknek legfeljebb hat hónapos határozott időre szóló munkaszerződésük van, illetve akik csak alkalmi munkát végeznek. 3. Az 1997. december 15-i 97/75/EK tanácsi irányelvvel módosított, az UNICE, a CEEP és az ESZSZ által a szülői szabadságról kötött keretmegállapodásról szóló, 1996. június 3-i 96/34/EK tanácsi irányelv mellékletében szereplő, a szülői szabadságról 1995. december 14-én kötött keretmegállapodás 2. szakaszának 6. pontját úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti rendelkezés, mint a szerződéses alkalmazottakról szóló, 2000. november 8-i tiroli tartományi törvény 2009. február 1-jéig hatályos változata 60. §-ának utolsó mondata, amely szerint azok a munkavállalók, akik kétéves szülői szabadságot vesznek igénybe, e szabadság végén elveszítik azon fizetett éves szabadsághoz való jogukat, amelyet a gyermekük születését megelőző évben szereztek.

3. A Bíróság (harmadik tanács) 2010. április 29-i ítélete (a Raad van State (Hollandia) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Smit Reizen BV kontra Minister van Verkeer en Waterstaat (C-124/09. sz. ügy)

1. A C-297/99. sz., Skills Motor Coaches és társai ügyben hozott ítélet 21. és azt követő pontjaiban szereplő „központi ügyintézés helyének” fogalmát úgy kell meghatározni, mint a járművezető konkrét állomáshelyét, azaz a fuvarozó cég azon létesítményét, ahonnan kiindulva a járművezető a szolgáltatást rendszeresen ellátja, és ahová annak végeztével visszatér feladatainak szokásos ellátása során anélkül, hogy erre munkáltatója külön utasítaná.

2. Annak a ténynek, hogy az érintett járművezető maga megy arra a helyre, ahol a menetíróval felszerelt gépjárművet vezetésre át kell vennie, vagy valaki mással viteti oda magát, nincs jelentősége az utazás időtartamának minősítése szempontjából, tekintettel a közúti fuvarozásra vonatkozó egyes szociális jogszabályok összehangolásáról szóló, 1985. december 20-i 3820/85/EGK tanácsi rendelet 1. cikke 5. pontja értelmében vett „pihenőidő” fogalmára.

Polgári ügyszak

1. A Bíróság (nagytanács) 2010. április 13-i ítélete (a Cour constitutionnelle (Belgium) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Nicolas Bresson és társai kontra Gouvernement de la Communauté française (C-73/08. sz. ügy)

1. Ellentétes az EUMSZ 18. cikkel és az EUMSZ 21. cikkel az olyan nemzeti szabályozás — mint amelyről az alapeljárásokban szó van —, amely korlátozza a felsőoktatási intézményekben folyó orvosi és paramedicinális képzésekre első alkalommal beiratkozni jogosult, nem belga illetőségűnek minősülő diákok számát, kivéve ha a kérdést előterjesztő bíróság — a hatáskörrel rendelkező hatóságok által szolgáltatott minden releváns adat értékelését követően — megállapítja, hogy az említett szabályozás a közegészség védelmére vonatkozó cél szempontjából igazolható.

2. A hatáskörrel rendelkező hatóságok nem hivatkozhatnak az ENSZ Kögyűlése által 1966. december 16-án elfogadott Gazdasági, Szociális és Kulturális Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya 13. cikke (2) bekezdésének c) pontjára, ha a kérdést előterjesztő bíróság megállapítja, hogy a Francia Közösségnek a bizonyos, első ciklusú felsőoktatási képzéseken részt vevő diákok számát szabályozó 2006. június 16-i rendelete összeegyeztethetetlen az EUMSZ 18. cikkel és az EUMSZ 21. cikkel.

2. A Bíróság (nagytanács) 2010. április 13-i ítélete (a Landgericht Frankfurt am Main (Németország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Wall AG kontra Frankfurt am Main városa, Frankfurter Entsorgungs- und Service GmbH (FES) (C-91/08. sz. ügy)

1. Amennyiben a szolgáltatási koncessziós szerződés rendelkezéseire vonatkozóan elfogadott módosítások az eredeti koncessziós szerződés odaítélésének feltételeitől lényegesen eltérő feltételeket határoznak meg, és következésképpen a feleknek e szerződés alapvető feltételeinek újratárgyalására vonatkozó szándékát igazolják, az érintett tagállam belső jogrendje szerint el kell rendelni valamennyi ahhoz szükséges intézkedést, hogy helyreállítsák az eljárás átláthatóságát, ideértve az új odaítélési eljárás elrendelését is. Adott esetben az új odaítélési eljárást a szóban forgó szolgáltatási koncesszió

sajátosságainak megfelelő eljárási szabályok szerint kell lefolytatni, és lehetővé kell tenni a más tagállamok területén letelepedett vállalkozások számára, hogy még annak odaítélése előtt hozzáférjenek az említett koncesszióra vonatkozó megfelelő információkhoz.

2. Amikor a koncessziós jogosult vállalkozás a települési önkormányzat által részére odaítélt koncesszió tárgyát képező szolgáltatásokra vonatkozó szerződést köt, az EK 43. cikkből és az EK 49. cikkből eredő átláthatósági kötelezettség, valamint az egyenlő bánásmód elve és az állampolgárságon alapuló hátrányos megkülönböztetés tilalma nem alkalmazandó, ha:

- e vállalkozást e települési önkormányzat alapította hulladékártalmatlanítási és közúttisztítási célokra, de emellett a piacon is tevékenykedik;
- az említett települési önkormányzat e vállalkozásban 51 %-os részesedéssel rendelkezik, azonban az e vállalkozás irányításával kapcsolatos határozatokat a taggyűlés csak háromnegyedes többséggel fogadhatja el;
- ugyanezen települési önkormányzat a vállalkozás felügyelőbizottsági tagjainak csupán egynegyedét nevezi ki, beleértve a felügyelőbizottság elnökét, és
- e vállalkozás forgalmának több mint a fele az említett települési önkormányzat területén végzett hulladékártalmatlanítási és közúttisztítási szolgáltatásokra irányuló kétoldalú szerződésekből származik, és az önkormányzat ennek ellenértékét a helyi lakosok által fizetett helyi adókból fedezi.

3. Az EK 43. cikkben és az EK 49. cikkben kifejezésre jutó egyenlő bánásmód elve és az állampolgárságon alapuló hátrányos megkülönböztetés tilalma, valamint az ezekből eredő átláthatósági kötelezettség nem követeli meg sem a nemzeti hatóságoktól, hogy a szerződéseket megszüntessék, sem a nemzeti bíróságoktól, hogy intézkedéseket rendeljenek el e kötelezettség valamennyi, szolgáltatási koncessziók odaítélése során történt állítólagos megszegése esetén. A nemzeti jogrendszer feladata a jogalanyok e kötelezettségre alapított jogai védelmének biztosítására irányuló keresetekre vonatkozó szabályok kialakítása oly módon, hogy e szabályok nem lehetnek kedvezőtlenebbek, mint a hasonló, belső jellegű keresetekre vonatkozóak, és nem tehetik gyakorlatilag lehetetlenné vagy rendkívül nehézé a jogok gyakorlását. Az átláthatósági kötelezettség közvetlenül az EK 43. cikkből és az EK 49. cikkből ered, amely cikkek közvetlen hatállyal rendelkeznek a tagállamok belső jogrendjében, és a nemzeti jogok valamennyi ellentétes rendelkezésével szemben elsőbbséget élveznek.

3. A Bíróság (negyedik tanács) 2010. április 15-i ítélete (a Bundesgerichtshof előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Verbraucherzentrale Nordrhein-Westfalen eV kontra Handelsgesellschaft Heinrich Heine GmbH (C-511/08. sz. ügy)

A távollévők között kötött szerződések esetén a fogyasztók védelméről szóló, 1997. május 20-i 97/7 európai parlamenti és tanácsi irányelv 6. cikke (1) bekezdése első albekezdésének második mondatát, valamint (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az a nemzeti szabályozás, amely a távollévők között kötött szerződés keretében lehetővé teszi a szállítónak, hogy az áruk megküldésének költségeit a fogyasztóra hárítsa, ha a fogyasztó elállt a szerződéstől.

4. A Bíróság (harmadik tanács) 2010. április 15-i ítélete (a Tribunal de grande instance de Paris (Franciaország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Fundación Gala-Salvador Dalí, Visual Entidad de Gestión de Artistas Plásticos kontra Société des auteurs dans les arts graphiques et plastiques, Juan-Leonardo Bonet Domenech, Eulalia-María Bas Dalí, María del Carmen Domenech Biosca, Antonio Domenech Biosca, Ana-María Busquets Bonet, Mónica Busquets Bonet (C-518/08. sz. ügy)

Az eredeti műalkotás szerzőjét megillető követő jogról szóló, 2001. szeptember 27-i 2001/84/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 6. cikkének (1) bekezdését akként kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az alapügy tárgyát képezőhöz hasonló nemzeti jogi rendelkezés, amely a követő jog élvezetét a művész törvényes örökösei javára tartja fenn, a végrendeleti örököseket kizárva. Következésképpen az említett 6. cikk (1) bekezdését átültető nemzeti rendelkezés alkalmazásában a kérdést előterjesztő bíróság feladata, hogy kellő módon

figyelembe vegye a követő jog öröklésére vonatkozó törvények ütközésének feloldására vonatkozó valamennyi irányadó szabályt.

Közigazgatási ügyszak

1. A Bíróság (harmadik tanács) 2010. április 15-i ítélete (a Nacka Tingsrätt — Svédország előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Lars Sandström elleni büntetőeljárás (C-433/05. sz. ügy)

1. A kedvtelési célú vízi járművekre vonatkozó tagállami törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések közelítéséről szóló, 1994. június 16-i 94/25/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely a környezetvédelem okán megtiltja a kedvtelési célú vízi járműveknek a kijelölt vízi utakon kívüli használatát.

2. Az EK 28. és az EK 30. cikkel nem ellentétes az ilyen nemzeti szabályozás, feltéve, hogy:

— az illetékes nemzeti hatóságok kötelesek meghozni az előírt végrehajtási intézkedéseket az olyan hajózható vízi utakon kívüli vizek kijelölésére, ahol használhatók a motoros vízi sporteszközök;

— e hatóságok ténylegesen is gyakorolták az e tekintetben őket megillető hatáskörüket, és kijelölték a nemzeti rendeletben előírt feltételeknek megfelelő vizeket, és

— az ilyen intézkedéseket e rendelet hatálybalépését követően ésszerű határidőn belül fogadták el.

A kérdést előterjesztő bíróság feladata annak vizsgálata, hogy az alapeljárásban teljesülnek-e ezek a feltételek.

3. A műszaki szabványok és szabályok terén történő információszolgáltatási eljárás megállapításáról szóló, 1998. június 22-i 98/34/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 8. cikkének (1) bekezdése akként értelmezendő, hogy a Bizottsággal e rendelkezés első albekezdése értelmében már közölt műszakiszabály-tervezetben végzett módosítás, amely a közölt tervezethez képest mindössze az érintett termék használatára előírt feltételek könnyítését jelenti, és ezért a műszaki szabálynak a kereskedelemre gyakorolt esetleges hatásait csökkenti, nem minősül az említett rendelkezés harmadik albekezdése szerinti jelentős módosításnak, és arról nem kell a Bizottságot előzetesen értesíteni. Ilyen előzetes értesítési kötelezettség hiányában nem érinti a műszaki szabály alkalmazhatóságát az, ha elmulasztották közölni e szabálynak az elfogadása előtti jelentéktelen módosítását.

2. A Bíróság (harmadik tanács) 2010. április 15-i ítélete (a Pest Megyei Bíróság (Magyar Köztársaság) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — CIBA Speciality Chemicals Central and Eastern Europe Szolgáltató, Tanácsadó és Kereskedelmi Kft. kontra Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Hatósági Főosztály (C-96/08. sz. ügy)

Az EK 43. cikkel és az EK 48. cikkel ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amelynek értelmében a belföldi székhelyű vállalkozás köteles megfizetni az olyan hozzájárulást, mint amilyen a szakképzési hozzájárulás, amelynek összegét e vállalkozás bérköltségei alapján, a másik tagállamban létrehozott fióktelepén felmerülő bérköltségeket is beleértve számítják ki, ha a gyakorlatban e vállalkozást megakadályozzák abban, hogy ilyen fióktelepe tekintetében a szóban forgó hozzájárulás csökkentésének e szabályozás által biztosított lehetőségeivel éljen, illetve azokhoz hozzáférjen.

3. A Bíróság (harmadik tanács) 2010. április 15-i ítélete (a Hoge Raad der Nederlanden, Gerechtshof te Amsterdam (Hollandia) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — X Holding B.V. kontra Staatssecretaris van Financiën (C-538/08), Oracle Nederland BV kontra Inspecteur van de Belastingdienst Utrecht-Gooi (C-33/09)

1. A tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról — a közös hozzáadottértékadó-rendszer struktúrájáról és alkalmazási módjairól szóló, 1967. április 11-i 67/228/EGK második tanácsi irányelv 11. cikke (4) bekezdését, valamint a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról — közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap- megállapításáról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 17. cikke (6) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes valamely tagállam olyan adószabályozása, amely kizárja a hozzáadottérték-adó levonását egyrészt az adóalany alkalmazottai javára „magáncélú utazási lehetőség” biztosítására, „étel- és italszolgáltatásra”, „lakhatás”

biztosítására, valamint „szórakozási tevékenység” biztosítására, másrészt „reklámajándékok” vagy „egyéb ingyenes juttatások” nyújtására vonatkozó költség típusok tekintetében.

2. A 77/338 hatodik irányelv 17. cikkének (6) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan, ezen irányelv hatálybalépése előtt elfogadott nemzeti szabályozás, amelynek értelmében az adóalany nem teljesen, hanem csak az üzleti célú felhasználás mértékével arányosan vonhatja le a részben üzleti, részben magáncélra felhasznált termékek beszerzése és szolgáltatások igénybevétele esetén megfizetett hozzáadottérték-adót.

3. A 77/388 hatodik irányelv 17. cikkének (6) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes, ha valamely tagállam ezen irányelv hatálybalépését követően az adólevonás alóli kizárást úgy módosítja, hogy az főszabály szerint a kizárás hatályának korlátozására irányul, azonban nem zárható ki, hogy egyedi esetekben, meghatározott adóévekben a módosított szabályozás átalányjellege révén a levonás kizárásának hatálya szélesedjen.

4. A Bíróság (nagytanács) 2010. április 20-i ítélete (a Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia (Olaszország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Federutility, Assogas, Libarna Gas spa és társai kontra Autorità per l'energia elettrica e il gas (C-265/08. sz. ügy)

A földgáz belső piacára vonatkozó közös szabályokról és a 98/30/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2003. június 26-i 2003/55/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 3. cikkének (2) bekezdésével és 23. cikkének (1) bekezdésével nem ellentétes az alapügyben szereplőhöz hasonló, olyan nemzeti szabályozás, amely 2007. július 1-je után lehetővé teszi a földgázellátás árszínvonalának meghatározását olyan „referenciaárak” meghatározása útján, mint amelyek az alapügyben szerepelnek, azzal a feltétellel, hogy e beavatkozás:

- arra irányuló általános gazdasági érdeket követ, hogy a földgázellátás ára a végső fogyasztók számára méltányos szinten maradjon, tekintettel arra az egyensúlyra, amelyet a földgázágazat helyzetét figyelembe véve a tagállamoknak kell megteremteniük a liberalizációra irányuló cél és a végső fogyasztó védelmének szükségességére irányuló, a 2003/55 irányelvben kitűzött cél között;
- kizárólag olyan mértékben sértheti 2007. július 1-je után a földgázellátás árának szabad meghatározását, amennyiben ezen általános gazdasági érdekre irányuló cél megvalósítása érdekében szükséges, és — következésképpen — mindenképpen csak korlátozott ideig sértheti azt; és
- világosan meghatározott, átlátható, megkülönböztetéstől mentes, ellenőrizhető, továbbá garantálja a fogyasztókhoz való hozzáférés egyenlőségét az Unió földgázipari vállalkozásai számára.

5. A Bíróság (második tanács) 2010. április 22-i ítélete (a Finanzgericht Düsseldorf (Németország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Vera Mattner kontra Finanzamt Velbert (C-510/08. sz. ügy)

Az EK 56. cikk és az EK 58. cikk együttesen olvasott rendelkezéseit akként kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az alapügy tárgyát képezőhöz hasonló olyan tagállami szabályozás, amely az ajándékozási illeték számítása kapcsán akként rendelkezik, hogy az e tagállam területén fekvő ingatlan ajándékozása esetén irányadó illetékalap tekintetében alkalmazott illetékmentesség — abban az esetben, ha az ajándékozó és a megajándékozott az ajándékozás időpontjában más tagállamban rendelkeznek lakóhellyel — alacsonyabb annál a mentességnél, amely akkor lett volna irányadó, ha az említett időpontban legalább egyikük az előbbi tagállamban rendelkezett volna lakóhellyel.

6. A Bíróság (harmadik tanács) 2010. április 22-i ítélete (a Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia) előzetes döntéshozatal iránti kérelmei) — Staatssecretaris van Financiën kontra X (C-536/08), fiscale eenheid Facet BV/Facet Trading BV (C-539/08)

A tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról — közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelvnek az 1992. december 14-i 92/111/EGK tanácsi irányelvből eredő változata 17. cikkének (2) és (3) bekezdését, valamint 28b. cikke A. részének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az ezen utóbbi rendelkezés első albekezdése szerinti helyzetben lévő adóalany nem jogosult a Közösségen belüli beszerzés után előzetesen felszámított hozzáadottérték-adó azonnali levonására.

7. A Bíróság (negyedik tanács) 2010. április 22-i ítélete (a High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Egyesült Királyság) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Az Association of the British Pharmaceutical Industry kérelme alapján: The Queen kontra Medicines and Healthcare Products Regulatory Agency (C-62/09. sz. ügy)

A 2004. március 31-i 2004/27/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, az emberi felhasználásra szánt gyógyszerek közösségi kódexéről szóló, 2001. november 6-i 2001/83/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 94. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan pénzügyi ösztönző rendszer, mint az alapügyben szereplő, amelyet a közegészségügyért felelős nemzeti hatóságok abból a célból hoztak létre, hogy csökkentsék e területre vonatkozó kiadásait, és bizonyos betegségek kezelése tekintetében előnyben részesítsék, hogy az orvosok olyan egyedileg meghatározott gyógyszereket írjanak fel, amelyek a korábban felírt gyógyszerektől vagy azon gyógyszerektől eltérő hatóanyagot tartalmaznak, amelyeket akkor írhattak volna fel, ha ilyen ösztönző rendszer nem létezne.

8. A Bíróság (negyedik tanács) 2010. április 22-i ítélete (a Symvoulio tis Epikrateias (Görögország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Dimos Agiou Nikolaou — Kritis kontra Ypourgos Agrotikis Anaptyxis kai Trofimon (C-82/09. sz. ügy)

A Közösségen belüli erdők és környezeti kölcsönhatások megfigyeléséről (Forest Focus) szóló, 2003. november 17-i 2152/2003/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 3. cikke a) és b) pontjának rendelkezéseit, amelyek az „erdő” és a „fás terület” fogalmát e rendelet alkalmazása céljából határozzák meg, úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétesek az olyan nemzeti rendelkezések, amelyek az e rendelet által nem szabályozott tevékenységek vonatkozásában az említett fogalmaktól eltérő fogalommeghatározásokat tartalmaznak.

9. A Bíróság (negyedik tanács) 2010. április 22-i ítélete (a Symvoulio tis Epikrateias (Görögország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Enosi Efopliston Aktploias és társai kontra Ypourgos Emporikis Naftilias, Ypourgos Aigaíou (C-122/09. sz. ügy)

Feltételezve azt, hogy a görög jogalkotó köteles volt a szolgáltatásnyújtás szabadsága elvének a tagállamokon belüli tengeri fuvarozásra (tengeri kabotázs) történő alkalmazásáról szóló, 1992. december 7-i 3577/92/EGK tanácsi rendelet Görögországban történő alkalmazása alóli mentesség időtartama alatt tartózkodni az olyan jellegű rendelkezések elfogadásától, amelyek komolyan veszélyeztethetik a fenti rendelet 2004. január 1-jétől — a fenti mentesség időtartama lejártának időpontjától — történő teljes körű és hatékony alkalmazását, ezen teljes körű és hatékony alkalmazást nem veszélyeztetni komolyan az a pusztán tény, hogy a görög jogalkotó 2001-ben olyan, a fenti rendelettel ellentétes, kimerítő és állandó jellegű rendelkezéseket fogadott el, amelyek nem írják elő, hogy 2004. január 1-jétől kezdve hatályukat veszítik.

10. A Bíróság (harmadik tanács) 2010. április 29-i ítélete (az Østre Landsret (Dánia) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Dansk Transport og Logistik kontra Skatteministeriet (C-230/08. sz. ügy)

1. Azok az áruk, amelyeket a helyi vám- és adóhatóságok a Közösség vámterületére történő beléptetésük során a Közösség külső határán fekvő első vámhivatal területén visszatartottak, és amelyeket az említett hatóságok ezzel egyidejűleg vagy ezt követően megsemmisítettek anélkül, hogy azok kikerültek volna a hatóságok birtokából, az 1999. április 13-i 955/1999/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet 233. cikke első bekezdésének d) pontjában szereplő „[lefoglalt], és ezzel egyidejűleg vagy ezt követően [elkobozott]” áru fogalmába tartoznak, aminek a következtében a vámtartozás e rendelkezés alapján megszűnik.

2. Az 1996. december 30-i 96/99/EK tanácsi irányelvvel módosított, a jövedékiadó-köteles termékekre vonatkozó általános rendelkezésekről és e termékek tartásáról, szállításáról és ellenőrzéséről szóló, 1992. február 25-i 92/12/EGK tanácsi irányelv 5. cikke (1) bekezdésének harmadik albekezdését és 6. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a helyi vám- és adóhatóságok által a Közösség

területére történő beléptetésük során lefoglalt, és e hatóságok által ezzel egyidejűleg vagy ezt követően anélkül megsemmisített árukat, hogy azok kikerültek volna a birtokukból, úgy kell tekinteni, mint amelyeket nem importáltak a Közösségbe, aminek következtében ezen áruk tekintetében nem merül fel adóköteles esemény. Az e területre történő jogellenes beléptetésüket követően — vagyis attól a pillanattól kezdve, hogy túlhaladtak azon a zónán, ahol az említett területen belül elhelyezkedő első vámhivatal található — lefoglalt és ezzel egyidejűleg vagy ezt követően az említett hatóságok által anélkül megsemmisített árukat, hogy azok kikerültek volna a birtokukból, nem tekinthetők a jövedéki adóról szóló irányelv 5. cikke (2) bekezdésének első albekezdése és 6. cikke (1) bekezdésének c) pontja alapján — amely rendelkezéseket a 955/99 rendelettel módosított 2913/92 rendelet 84. cikke (1) bekezdésének a) pontjával és 98. cikkével, valamint az 1999. július 28-i 1662/1999/EK bizottsági rendelettel módosított, a 2913/92/EGK tanácsi rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/93/EGK bizottsági rendelet 867a. cikkével összefüggésben kell értelmezni — nem tekinthetők „jövedékiadó-felfüggesztés” alá vont áruknak, aminek következtében felmerül az ezen árukat érintő adóköteles esemény, és következésképpen a jövedéki adó tekintetükben felszámíthatóvá válik.

3. Az 1999. október 22-i 1999/85/EK tanácsi irányelvvel módosított, a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról — közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 2. cikkének 2. pontját, 7. cikkét és 10. cikkének (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a helyi vám- és adóhatóságok által a Közösség területére történő beléptetésük során lefoglalt, és általuk ezzel egyidejűleg vagy ezt követően anélkül megsemmisített árukat, hogy azok kikerültek volna a birtokukból, úgy kell tekinteni, mint amelyeket nem importáltak a Közösségbe, aminek következtében a hozzáadottértékadó-köteles esemény ezen áruk tekintetében nem merül fel, és következésképpen ezen adó nem válik felszámíthatóvá. Azonban a hatodik irányelvnek a végrehajtási rendelet 867a. cikkével összefüggésben értelmezett 10. cikke (3) bekezdésének második albekezdését és 16. cikke (1) bekezdése B. részének c) pontját úgy kell értelmezni, hogy az e hatóságok által az e területre történő jogellenes beléptetésüket követően — vagyis attól a pillanattól kezdve, hogy túlhaladtak azon a zónán, ahol az említett területen belül elhelyezkedő első vámhivatal található — lefoglalt és ezzel egyidejűleg vagy ezt követően az említett hatóságok által anélkül megsemmisített áruk esetében, hogy azok kikerültek volna a birtokukból, a hozzáadottértékadó-köteles esemény felmerül, és ez az adó felszámíthatóvá válik akkor is, ha ezen árukat később valamely vámeljárással alá helyezték.

4. A 955/1999 rendelettel módosított 2913/92 rendelet 202. cikkét, 215. cikkének (1) és (3) bekezdését és 217. cikkét, valamint az 1999/85 irányelvvel módosított 77/388 hatodik irányelv 7. cikkének (2) bekezdését és 10. cikkének (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a Közösség azon külső határán található tagállami hatóságok illetékesek a vámtartozás összege és a hozzáadottérték-adó beszedésére, amelyen keresztül az árukat jogellenesen beléptették a Közösség vámterületére, még akkor is, ha ezen árukat ezt követően egy másik tagállamba szállították, ahol azokat felfedezték, majd elkobozták. A 96/99 irányelvvel módosított 92/12 irányelv 6. cikkének (1) bekezdését és 7. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy ezen utóbbi tagállam hatóságai rendelkeznek illetékességgel a jövedéki adó beszedésére, feltéve, hogy ezen árukat kereskedelmi célból tartják. A kérdést előterjesztő bíróság feladata annak meghatározása, hogy ez a feltétel teljesül-e az előtte folyó jogvitában.

11. A Bíróság (negyedik tanács) 2010. április 29-i ítélete (a House of Lords (Egyesült Királyság) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — M és társai kérelmére The Queen kontra Her Majesty's Treasury (C-340/08. sz. ügy)

Az Oszáma bin Ládennel, az al-Kaida hálózattal és a Tálibánnal összeköttetésben álló egyes személyekkel és szervezetekkel szemben meghatározott szigorító intézkedések bevezetéséről, valamint az egyes termékek és szolgáltatások Afganisztánban történő kivitelének tilalmáról, a repülési tilalom megerősítéséről és az afganisztáni Tálibánt illető pénzkészletek és egyéb pénzügyi források befagyasztásáról szóló 467/2001/EK tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, a 2003. március 27-i 561/2003/EK tanácsi rendelettel módosított 2002. május 27-i 881/2002/EK tanácsi rendelet 2. cikkének (2) bekezdése akként értelmezendő, hogy az nem vonatkozik a valamely állam által az Egyesült Nemzetek Szervezete Biztonsági Tanácsa 1267. (1999) számú határozatának 6. cikke alapján létrehozott bizottság által megjelölt, és az említett módosított rendelet I. mellékletében

felsorolt személy házastársa részére juttatott társadalombiztosítási, illetve szociális segélyezési ellátásokra kizárólag azon az alapon, hogy a házastárs az említett megjelölt személlyel él együtt, és ezen ellátások egy részét olyan áruk és szolgáltatások megvásárlására fogja — illetve lesz lehetősége — használni, amelyeket a megjelölt személy fog felhasználni, illetve amelyekből ő is részesedni fog.

12. A Bíróság (harmadik tanács) 2010. április 29-i ítélete (a Conseil d'État (Franciaország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Solgar Vitamin's France és társai kontra Ministre de l'Économie, des Finances et de l'Emploi és társai (C-446/08. sz. ügy)

1. Az étrend-kiegészítőkre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2002. június 10-i 2002/46/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet úgy kell értelmezni, hogy az EK-Szerződés sérelme nélkül a tagállamok rendelkeznek továbbra is hatáskörrel az étrend-kiegészítő előállításához felhasználható vitaminok és ásványi anyagok maximális mennyiségére vonatkozó szabályozás elfogadására mindaddig, amíg az Európai Bizottság ezen irányelv 5. cikke (4) bekezdésének megfelelően el nem fogadja ezeket a mennyiségeket.

2. A tagállamoknak az EK 28. cikk és az EK 30. cikk tiszteletben tartásának a kötelezettségén kívül az étrend-kiegészítő előállításához felhasználható vitaminok és ásványi anyagok maximális mennyiségének a megállapítása érdekében mindaddig figyelembe kell venniük a 2002/46 irányelv 5. cikkének (1) és (2) bekezdésében szereplő elemeket, ideértve az általánosan elfogadott tudományos adatokon alapuló kockázatértékelés követelményét is, amíg az Európai Bizottság az említett 5. cikk (4) bekezdése alapján el nem fogadja ezeket a mennyiségeket.

3. A 2002/46 irányelvet úgy kell értelmezni, hogy olyan helyzetben, mint amilyen az alapügyben is felmerült, amikor az étrend-kiegészítő előállításához felhasználható ásványi anyag maximális mennyiségének a megállapítása során lehetetlen pontosan számszerűsíteni a más táplálkozási forrásból származó ilyen ásványi anyag bevitelének a mértékét, és amíg az Európai Bizottság ezen irányelv 5. cikke (4) bekezdésének megfelelően nem fogadja el az étrend-kiegészítő előállításához felhasználható vitaminok és ásványi anyagok maximális mennyiségét, a tagállam az EK 28. és EK 30. cikk tiszteletben tartásának feltételével a 2002/46 irányelv 12. cikkében előírt eljárás alkalmazása nélkül megállapíthatja az említett maximális mennyiséget nulla értékben, ha fennáll azon bizonyított kockázat, hogy e bevitel eléri a szóban forgó ásványi anyag biztonságos felső határértékét.

4. A 2002/46 irányelv 5. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az a körülmény, hogy a megfelelő címkézés visszatarthatja az általa megszólított fogyasztói csoportot a csekély mennyiségben számára jótékony hatású tápanyag bevitelétől, nem minősül releváns elemnek az étrend-kiegészítő előállításához felhasználható vitaminok és ásványi anyagok maximális mennyiségének a megállapítása során. A különböző fogyasztói csoportok változó mértékű érzékenységének a figyelembevétele csak akkor teszi lehetővé a tagállam számára, hogy az egyedi fogyasztói csoportra — mint például a gyermekek csoportjára — szabott ilyen maximális mennyiséget a lakosság egészére alkalmazza, ha ez az intézkedés arra korlátozódik, ami szükséges az e csoporthoz tartozó személyek egészségvédelmének a biztosításához, és ha az említett intézkedés arányos az általa kitűzött céllal, amely nem lenne elérhető az Európai Unión belüli kereskedelmet kevésbé korlátozó intézkedésekkel, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell vizsgálnia.

5. A 2002/46 irányelvet úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétben az étrend-kiegészítő előállításához felhasználható vitaminok és ásványi anyagok maximális mennyiségének a megállapítása, amennyiben az emberi egészség bizonyított veszélyeztetése hiányában nem állapítottak meg biztonságos felső határértéket e vitaminok és ásványi anyagok esetében, hacsak ilyen intézkedést nem igazol az elővigyázatosság elve abban az esetben, ha egy tudományos kockázatértékelés felfedi, hogy bizonytalanság áll fenn az egészséget érintő tényleges kockázat meglétét vagy terjedelmét illetően. Miután e biztonságos felső határértéket megállapították, nem zárható ki annak a lehetősége, hogy az ilyen maximális mennyiséget észrevehetően az említett határérték alatt állapítsák meg, amennyiben e maximális mennyiségek megállapítása igazolható a 2002/46 irányelv 5. cikkének (1) és (2) bekezdésében szereplő elemek figyelembevételével, és amennyiben az megfelel az arányosság elvének. A kérdést előterjesztő bíróság feladata ennek mérlegelése, amit esetről esetre kell elvégeznie.

13. A Bíróság (harmadik tanács) 2010. április 29-i ítélete (a Tribunale di Firenze (Olaszország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Camar Srl kontra Presidente del Consiglio dei Ministri (C-102/09. sz. ügy)

1. Az 1963. július 20-án Yaoundéban aláírt, az Európai Gazdasági Közösség és az e Közösséggel társult afrikai államok és Madagaszkár közötti társulási egyezmény 14. cikkével nem ellentétes a szomáliai eredetű banán olyan adóztatása, mint amelyet az 1964. október 9-i 986/1964. sz. törvény vezetett be.

2. A nemzeti bíróság nem köteles az 1976. április 1-je előtti helyzet szempontjából megvizsgálni a szomáliai eredetű banánbehozatalra kivetett, az alapügyben szereplő szabályozás által bevezetethez hasonló adó megemelésének konkrét hatásait annak megítélése érdekében, hogy ezen adóemelések összeegyeztethetők-e az 1989. december 15-én Loméban aláírt negyedik AKCS-EGK egyezményhez csatolt, banánra vonatkozó 5. jegyzőkönyv 1. cikkében szereplő „standstill”-záradékkal. Mindazonáltal az ilyen adó azon emelései, amelyek az adó inflációhoz való igazítására korlátozódnak, nem ellentétesek e záradékkal.

14. A Bíróság (harmadik tanács) 2010. április 29-i ítélete (a Finanzgericht München (Németország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Roeckl Sporthandschuhe GmbH & Co. KG kontra Hauptzollamt München (C-123/09. sz. ügy)

A 2003. szeptember 11-i 1789/2003/EK bizottsági rendelettel módosított, a vám- és a statisztikai nomenklatúráról, valamint a Közös Vámtarifáról szóló, 1987. július 23-i 2658/87/EGK tanácsi rendelet I. mellékletét képező Kombinált Nomenklatúrát úgy kell értelmezni, hogy az olyan lovaglókesztyűk, mint amelyek az alapügy tárgyát képezik, és amelyek az egyik oldalukon bolyhos és műanyag réteggel beborított textilszövetből állnak, amely textil azon az oldalán van felbolyhozva, amely oldalt aztán teljesen beborítják poliuretán habbal, amely habnak alapvető szerepe van a kesztyűk lovaglókesztyűkként való használatában, a Kombinált Nomenklatúra 3926 20 00 vámtarifaszáma alá kell besorolni.

A Legfelsőbb Bíróság közösségi jogi tárgyú határozatai

Büntető ügyszak

Bfv.III.238/2010/8.

A 2004/38/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 28. Cikke korlátozza a kiutasítás alkalmazását, megfogalmazva, hogy arra csak rendkívüli esetekben és szigorú feltételek fennállása esetén kerülhet sor. Amennyiben a közbiztonság nyomós oka indokolja, alkalmazható e mellékbüntetés. A közbiztonság nyomós okát jelenti, ha az elkövető országban tartózkodása súlyos és tényleges veszélyt jelentene az állam közrendjére vagy közbiztonságára. [2004/38/EK irányelv 28. cikk]

Gazdasági ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Munkaügyi ügyszak

Mfv.II.10.581/2009/5.

A Kjt. 25/A. §-ához kapcsolódó alapvető joghatás, hogy az átadás időpontjában a közalkalmazott jogviszonya megszűnik, és a közalkalmazott választása szerint új jogviszony (munkaviszony) jön létre. Miután jelen esetben nem jogutódlás, hanem ún. kiszervezés (jogviszonyváltás) valósult meg, alaptalanul hivatkozott az alperes a jogutódlást szabályozó 2001/23/EK irányelv rendelkezésének megsértésére.

Mfv. II. 11.195/2009/2

Javaslat a határozat hivatalos gyűjteménybe való felvételére: IGEN A jogkérdésben hozott döntés tömör összefoglalása A 2004. május 1. és 2007. december 31-e közötti időszakban hat havi munkaidőkeretben számított, 48 órát meghaladó heti szolgálatteljesítés minősül túlszolgálatnak. [2003/88/EK irányelv 2. cikk (1)-(2) bekezdés, 6. cikk b) pont, 17. cikk (1) bekezdés és 22. cikk; 93/104/EK irányelv 6. cikk 2. pontja].

Polgári ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Közigazgatási ügyszak

Kfv.II.37.781/2009/7.

A 3821/1985/EGK rendelet 15. cikk (1) bekezdése alapján a tachográf (menetíró) készülékkel ellátott gépjármű vezetőjének minden olyan nap használnia kell a menetíró készüléket, amikor gépjárművet vezet. A feltüntetésre kerülő idő alatt nemcsak a vezetési, de a pihenő időt is érteni kell. [3821/1985. EGK rendelet 15. cikk (1) bekezdés; 561/2006. EK rendelet 26. cikk 4. pont (2) bekezdés a) pont]

Kfv.III.37.845/2009/3.

Vezetési és pihenési idő túllépése esetén nemcsak a szállítási vállalkozás lehet felelős a jogsértésért. [561/2006/EK rendelet 10. cikk (1)-(3) bekezdés, 19. cikk (1) bekezdés]

Kfv.VI.39.062/2009/4

Az adategyeztetésre való felhívás a szabálytalanságról való értesítésnek minősül, ezért a 796/2004/EK rendelet 68. cikk /2/ bekezdése szerinti mentesülésre nem kerülhet sor [796/2004/EK rendelet 2. cikk 10. pont, 8. cikk (1) bekezdése, 15. cikk (1) és (3) bekezdés, 21. cikk (1)-(2) bekezdés, 68. cikk (2) bekezdés, 136. cikk].

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának magyar vonatkozású ítéletei

1. Medgyes és Rusz Magyarország elleni ügye (14308/07. sz. ügy)³

A panaszosok ellen 1992. május 27-én indult büntetőeljárás. Az ügyészség 1994. július 19-én emelt vádat csalás és okirat-hamisítás miatt. A Pesti Központi Kerületi Bíróság 2002. január 9-én a panaszosokat felmentette. A Fővárosi Bíróság 2002. november 12-én az elsőfokú bíróság határozatát hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. A megismételt eljárás során a Pesti Központi Kerületi Bíróság három tárgyalást tartott, majd 2005. szeptember 7-én a panaszosokat az ellenük emelt vádak alól felmentette. A Fővárosi Bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét 2006. szeptember 29-én helybenhagyta.

A panaszosok azt sérelmezték, hogy az eljárás hossza összeegyeztethetetlen volt az Egyezmény 6. Cikkének 1. bekezdésében foglalt „ésszerű idő” követelményével. A Kormány nem vitatta a panaszt.

A figyelembe veendő időtartam 1992. november 5-ével (az Egyezmény hatályba lépéstől) kezdődik, és 2006. szeptember 29-áig tartott. A Bíróság kiemelte, hogy ezen időpontban az eljárás már több hónapja folyamatban volt, és az eljárás a két bírósági szinten összesen mintegy 13 évet és 11 hónapot vett igénybe. A Bíróság úgy ítélte, hogy a Kormány nem terjesztett elő olyan tény vagy meggyőző érvet, amely az eljárás elhúzódásának ésszerű okát adta volna, ezért megállapította, hogy az alapeljárás időtartama nem felelt meg az „ésszerű idő” követelményének.

A Bíróság tehát úgy találta, hogy az Egyezmény 6. cikkének (1) bekezdését megsértették, és a panaszosoknak fejenként 12.000,-Euro nem vagyoni kártérítést ítélt meg.

2. Kokavec Magyarország elleni ügye (39138/05. sz. ügy)⁴

A panaszost 1994. március 21-én tartóztatták le felbujtóként elkövetett emberölés vádjával. A Békés Megyei Bíróság 1996. február 29-én felmentette őt e vád alól, de lőfegyverrel való visszaélés miatt elítélte. A Legfelsőbb Bíróság 1997. január 29-én cselekményét lőszerrel való visszaélésnek minősítette és csökkentette a büntetését. A Legfelsőbb Bíróság felülvizsgálati tanácsa 2002. december 9-én az utóbbi vád alól is felmentette. Időközben, a Békés Megyei Bíróság 1999. január 29-én perújítást rendelt el, és bűnösnek találta őt felbujtóként elkövetett emberölésben. A Legfelsőbb Bíróság fellebbezési tanácsa 2000. január 11-én a perújítási eljárásban hozott elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasította. A megismételt eljárásban a Pest Megyei Bíróság a korábbi felmentő ítéletet hatályában fenntartotta. A panaszos 1997. július 29-én polgári kártérítési pert indított az állam ellen a jogellenes fogvatartása miatt. A per tárgyalását a Békés Megyei Bíróság 1998-ban felfüggesztette a büntetőügy végleges befejezéséig. A Legfelsőbb Bíróság 2002. december 9-ei döntését követően a Békés Megyei Bíróság folytatta az eljárást és 2004. október 19-én ítéletet hozott. A fellebbezés folytán eljáró Szegedi Ítéltábla az ítéletet megváltoztatta és a fizetendő kártérítés összegét 15.190.000,-forintra és kamataira felemelte. A Legfelsőbb Bíróság 2005. szeptember 1-jén felülvizsgálati kérelmét elutasította.

³ Az ítélet még nem vált véglegessé.

⁴ Az ítélet még nem vált véglegessé.

A panaszos sérelmezte, hogy a polgári eljárás hossza összeegyeztethetetlen volt az Egyezmény 6. Cikkének 1. bekezdésében foglalt „ésszerű idő” követelményével. A Kormány vitatta ezt az érvelést, utalva arra, hogy az eljárás felfüggesztése, adott esetben mintegy négy évre, a körülményekre tekintettel elkerülhetetlen volt, és annak időtartamát le kell vonni a teljes időtartamból.

A Bíróság kiemelte, hogy az a büntetőeljárás, amelyre tekintettel a kártérítési pert felfüggesztették, önmagában is több mint 8 évig és 8 hónapig tartott három bírósági szinten. A Bíróság számára már csak ez az időtartam is aggályokat vet fel, még egy összetett emberölési ügyben is, következésképpen az ügy felfüggesztésének szükségessége e büntetőeljárásokra tekintettel nem mentesíthette a hatóságokat a panaszos kártérítési keresetének tárgyalása alól. Ezzel összhangban a figyelembe veendő időtartam 1997. július 29-én kezdődik és 2005. szeptember 1-jén végződik, éppen ezért az eljárás három bírósági szinten 8 évig és 1 hónapig tartott. A Bíróság úgy ítélte, hogy a Kormány nem terjesztett elő olyan tényt vagy meggyőző érvet, amely az eljárás elhúzódásának ésszerű okát adta volna, ezért megállapította, hogy az alapeljárás időtartama nem felelt meg az „ésszerű idő” követelményének.

A panaszos tartalmilag azt is sérelmezte, hogy a megítélt kártérítési összeg elégtelen; ebben a vonatkozásban az Egyezmény 5. cikkének (5) bekezdésére, 6., 8. és 13. cikkére, az 1. Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikkére, valamint a 7. Kiegészítő Jegyzőkönyv 3. cikkére hivatkozott. A Bíróság álláspontja szerint a panaszos érdemi kártérítést kapott, ezért ebben a tekintetben többé nem tekinthető sértettnek.

A Bíróság tehát úgy találta, hogy az Egyezmény 6. cikkének (1) bekezdését megsértették, és a panaszosnak 3.200,-Euro nem vagyoni kártérítést ítélt meg.

3. Váraljai Magyarország elleni ügye (31172/07. sz. ügy)⁵

A panaszos ellen 1999. november 30-án örökösödési pert indítottak. A Ceglédi Városi Bíróság 2002. április 16-án a keresetnek helyt adott. A Pest Megyei Bíróság 2002. december 10-én az ítéletet hatályon kívül helyezte. A Ceglédi Városi Bíróság 2005. március 1-jén hozta meg újabb ítéletét. A Pest Megyei Bíróság 2006. december 19-én döntött a felek fellebbezéséről, az ítéletet 2007. március 13-án kézbesítették.

A panaszos azt sérelmezte, hogy az eljárás hossza összeegyeztethetetlen volt az Egyezmény 6. Cikkének 1. bekezdésében foglalt „ésszerű idő” követelményével. A Kormány nem vitatta a panaszt.

A Bíróság megállapította, hogy figyelembe veendő időszak két bírósági szinten több mint 7 évig és 3 hónapig tartott. A Bíróság úgy ítélte, hogy a Kormány nem terjesztett elő olyan tényt vagy meggyőző érvet, amely az eljárás elhúzódásának ésszerű okát adta volna, ezért megállapította, hogy az alapeljárás időtartama nem felelt meg az „ésszerű idő” követelményének.

A Bíróság tehát úgy találta, hogy az Egyezmény 6. cikkének (1) bekezdését megsértették, és a panaszosnak 4.800,-Euró nem vagyoni kártérítést ítélt meg.

⁵ Az ítélet még nem vált véglegessé.

1. Magnus Gäfgen Németország elleni ügye (22978/05. számú ügy)⁶

A panaszost Németországban emberrablásért és emberölésért 2003-ban életfogytiglan tartó szabadságvesztésre ítélték. Áldozata egy jól ismert bankár családból származó tizenegyéves kisfiú volt, akit nővérén keresztül ismert meg. A panaszos 2002. szeptember 27-én azzal az ürüggyel, hogy a nővére nála hagyta a kabátját, a lakására csalta a gyereket, és ott megfojtotta. Ezt követően a szülőktől 1.000.000,-Euro váltságdíjat követelt a gyermekért, akinek tetemét egy kis tavacska töltése aljában hagyta Frankfurttól egy órai autóútra. A panaszos 2002. szeptember 30-án hajnali egy körül egy villamosmegállóban felvette a váltságdíjat; ezt követően a rendőrség megfigyelte és néhány óra múlva letartóztatták.

A panaszos kihallgatásáért felelős rendőrtiszt 2002. október 1-jén, a Frankfurter Rendőrség helyettes parancsnoka utasítására figyelmeztette a panaszost, hogy jelentős szenvedésnek teszi ki magát, ha továbbra sem árulja el a gyermek hollétét. A rendőrök úgy ítélték, hogy ez a fenyegetés szükséges, mert azt feltételezték, hogy a gyermek élete nagy veszélyben van élelem hiányában és a hideg miatt. E fenyegetések hatására a panaszos elárulta, hova rejtette a gyermek holttestét. E vallomást követően, a rendőrség a panaszossal együtt kiment a töltéshez és további bizonyítékokat gyűjtött be, nevezetesen a panaszos autójának nyomát és a hullát. A büntetőeljárás kezdetén a Frankfurt am Main-i Tartományi Bíróság úgy döntött, hogy a panaszos nyomozati vallomásai a büntetőperben bizonyítékként nem használhatók fel, mert azokat kényszer hatására szerezték be, megsértve a Be. 136a. cikkét, továbbá az Egyezmény 3. cikkét. A bíróság azonban megengedte azoknak a bizonyítékoknak a felhasználását a büntetőeljárás során, amelyeket a panaszosból kényszer hatása alatt kicsikart állítások eredményeként szereztek be.

A bíróság 2003. július 28-án a panaszost bűnösnek találta emberrablás és emberölés büntetésében, és életfogytiglan tartó szabadságvesztésre ítélte. Annak ellenére, hogy a per elején tájékoztatták arról, hogy joga van hallgatni, és hogy korábbi vallomásai bizonyítékként nem használhatók fel ellene, a panaszos ismét bevallotta, hogy elrabolta és megölte a gyermeket. A bíróságnak a bűncselekményre vonatkozó ténymegállapításai lényegében ezen a vallomáson alapultak. Ezt erősítették meg az első, kikényszerített vallomás alapján beszerzett bizonyítékok, nevezetesen a boncolási jegyzőkönyv és az abroncsnyomok a töltésen, továbbá más olyan bizonyítékok, amelyeket a panaszos - váltságdíj felvételét követő - megfigyelése eredményeként szereztek be. A panaszos az ítélet ellen felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, amelyet a Szövetségi Bíróság 2004. májusában elutasított. Ezt követően panaszt nyújtott be a Szövetségi Alkotmánybírósághoz, amelyet az 2004. december 14-ei döntésével hivatalból elutasította, bár az Alkotmánybíróság megerősítette a tartományi bíróságnak azt a megállapítását, hogy a panaszos fizikai bántalmazással való fenyegetése annak érdekében, hogy vallomást csikarjanak ki belőle, a hazai jog alapján tiltott kihallgatási módszernek minősül, és megsérti az Egyezmény 3. cikkét is.

A panaszos megfenyegetésében résztvevő két rendőrtisztet 2004. decemberében hivatali eljárásban elkövetett kényszerítés és kényszerítésre való felbujtás miatt elítélték, és fejenként 60 napi, illetve 90 napi, 60,-Euro, illetve 120,-Euro napi tétellel számított, felfüggesztett pénzbüntetést szabtak ki rájuk. A panaszos 2005. decemberében jogi segítségért fordult a tartományi bírósághoz, hogy Hessen tartomány ellen közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránt pert indítson, amiért a rendőrség kihallgatási módszere miatt megrázkódtatás érte. A bíróság elutasította a jogi segítségnyújtás iránti kérelmet. A panaszos fellebbezése

⁶ Az ítéletet a Nagykamara 2010. június 1-jén hozta.

folytán eljáró fellebbviteli bíróság 2007. februárjában helybenhagyta az elsőfokú döntést, kiemelve különösen, hogy a panaszosnak nehézségeket okozna a kínzástól való félelem és az állítólagos, pszichiátriai kezelést igénylő lelki sérülés közötti okozati összefüggés megállapítása. A Szövetségi Alkotmánybíróság azonban 2008. január 19-én megsemmisítette a fellebbviteli bíróság jogerős határozatát, és új eljárást rendelt el, mert úgy találta, hogy a jogi segítségnyújtás biztosítása iránti kérelem elutasítása megsértette a bírósághoz jutás egyenlőségének elvét. Rámutatott arra is, hogy az: vajon az emberi méltóság megsértése szükségessé teszi-e kártérítés megfizetését, egy bonyolult jogkérdés, amelyet nem lehet eldönteni egy jogi segítségnyújtás iránti kérelem elutasítása elleni fellebbezés elbírálása során. A megismételt eljárás még jelenleg is folyamatban van a tartományi bíróság előtt.

A panaszos azt sérelmezte, hogy kihallgatása során kínzásnak vetették alá, ami megsértette az Egyezmény 3. cikkét, továbbá – az Egyezmény 6. cikkére utalva – azt, hogy különösen azoknak a bizonyítékoknak a felhasználásával, amelyeket kényszer hatása alatt kicsikart vallomása eredményeként szereztek be, megsértették a tisztességes tárgyaláshoz fűződő jogát.

Azt a német bíróságok is megállapították, hogy a rendőrtiszt azzal fenyegette a panaszost, hogy elviselhetetlen fájdalomnak teszik ki, hogy megmondja, hol van a gyermek, és azt, hogy a kihallgatás során a panaszost korábban bántalmazták. A Bíróság úgy ítélte, hogy ez a közvetlen, szándékos és közeli bántalmazással való fenyegetés jelentős félelmet és lelki szenvedést okozott a panaszosnak. A Bíróság azt tényként elfogadta, hogy a rendőrtiszteket a gyermek életének megmentése mozgatta. A bántalmazás tilalmát azonban az áldozat magatartásától és a hatóságok indokaitól függetlenül alkalmazta; ez ugyanis nem tűr kivételt, még ha egy személy élete van is veszélyben. A Bíróság úgy ítélte meg, hogy az adott esetben a panaszos elleni közvetlen fenyegetés elég komoly volt ahhoz, hogy embertelen bánásmódnak minősüljön, de nem érte el a kegyetlenségnek azt a szintjét, amely a kínzás küszöbét átlépi.

A Bíróság azt kielégítőnek találta, ahogyan az eljáró nemzeti bíróságok - kifejezetten és egyhangúlag - elismerték, hogy a panaszos kihallgatása megsértette az Egyezmény 3. cikkét. Észlelte ugyanakkor, hogy a kényszerítésben és kényszerítésre való felbujításban bűnösnek talált rendőrtiszteket egy nagyon enyhe és felfüggesztett büntetésre ítélték. A hazai bíróságok számos enyhítő körülményt figyelembe vettek, többet közt azt is, hogy a gyermek életét akarták megmenteni. Bár a Bíróság elfogadta, hogy a jelen ügy nem hasonlítható össze az állam képviselői által elkövetett, önkényes brutalitás eseteivel, mégsem gondolta úgy, hogy a rendőrtisztek büntetésének sem kell elrettentő hatással bírnia annak érdekében, hogy az Egyezmény további, hasonló sérelmét megakadályozza. Sőt, az a tény, hogy az egyik rendőrtisztet ezután rendőrfőnökké nevezték ki, a Bíróság szerint komoly kétségeket ébreszt, hogy vajon a hatóságok válasza megfelelően tükrözte-e a 3. cikk sérelmének súlyosságát. A Bíróság utalt arra is, hogy a panaszos kártérítési ügye több mint 3 éve folyamatban van, de a bíróságok még mindig nem döntöttek az ügy érdemében. Az érdemi döntés meghozatalának elmaradása komoly kétségeket ébreszt a hatósággal szembeni felelősség megállapítása iránti eljárások hatékonysága tekintetében. Mindezekre tekintettel a Bíróság úgy ítélte, hogy a német hatóságok nem nyújtottak a panaszosnak kielégítő védelmet az Egyezmény 3. cikkét sértő bánásmód ellen, ezért a panaszos áldozatnak tekintendő, így megállapította, hogy Németország megsértette az Egyezmény 3. cikkét.

Az Egyezmény 6. cikkének megsértése kapcsán a Bíróság rámutatott arra, hogy bár saját gyakorlata szerint az Egyezmény 3. cikkének megsértésével kikényszerített vallomáson alapuló bizonyítékok felhasználása a büntetőeljárásban súlyos kérdéseket vet fel az eljárás tisztességes volta tekintetében, és az egyének az Egyezmény 3. cikkét sértő kihallgatási módszerek elleni hatékony védelme rendszerint azt kívánja, hogy az ilyen bizonyítékokat kizárják az eljárásból; ez azonban csak akkor bír jelentőséggel, ha e bizonyítékok

felhasználása a terhelt bűnösségének megállapítására vagy a büntetés kiszabására kihatott. Az adott ügyben azonban a panaszost alapvetően a bíróság előtt, megfelelő kioktatását követően tett beismerő vallomása alapján ítélték el, ezért a kikényszerített vallomás eredményeként beszerzett bizonyítékokra a bűnösség megállapításához és a büntetés kiszabásához tulajdonképpen nem is volt szükség. E vallomást a panaszos nem a kikényszerített vallomás alapján beszerzett bizonyítékok hatására tette, hanem lelkiismeret-furdalástól hajtva, annak érdekében, hogy vállalja tettei következményét. E vallomás megtételére tehát akkor is sor került volna, ha a kikényszerített vallomás eredményeként beszerzett bizonyítékokat a bíróság kirekeszti a bizonyítékok köréből, ezért a vitatott bizonyítékok felhasználásának nem volt semmi jelentősége. Mivel a panaszos védelemhez való jogát tiszteletben tartották, a büntetőper egészében tisztességesnek minősíthető, így az Egyezmény 6. cikkének megsértése nem állapítható meg.

2. Paraskeva Todorova Bulgária elleni ügye (37193/07. sz ügy)⁷

A panaszos ellen csalás miatt 2005-ben indult büntetőeljárás. Az ügyész felfüggesztett büntetést javasolt, tekintettel a számos enyhítő körülményre és a panaszos rossz egészségi állapotára. 2006. május 29-én a Plovdivi Kerületi Bíróság háromévi szabadságvesztésre ítélte a panaszost. Az ítélet indokolása személyes jellemzői között megemlíti cigány származását; az ítélet végrehajtásának felfüggesztés főként azon az alapon utasítja vissza, hogy az „a büntetlenség érzését kelti, különösen a kisebbségi csoportok tagjainál, akik úgy gondolják, hogy a felfüggesztett büntetés nem büntetés”. Az ítéletet a Plovdivi Regionális Bíróság 2006. október 16-án a – annak helyes indokaira tekintettel – helyben hagyta. A panaszos fellebbezésében hátrányos megkülönböztetésre is hivatkozott, de ezzel a másodfokú bíróság érdemben nem foglalkozott. A bolgár Legfelsőbb Bíróság a másodfokú ítéletet 2007. június 5-én hatályában fenntartotta.

A panaszos azt sérelmezte, hogy cigány származása miatt hátrányosan megkülönböztették, mert ez adott okot a nemzeti bíróságoknak arra, hogy börtönbüntetését ne függeszték fel. Azt is állította, hogy a bolgár bíróságok nem voltak pártatlanok, amikor a büntetés kiszabásánál figyelembe vették etnikai hovatartozását.

A Bíróság utalt arra, hogy ha a nemzeti bíróság indokolásában eltérő bánásmódot vezet be kizárólag pl.: az etnikai hovatartozás alapján, akkor az érintett Államot terheli e bánásmódbeli különbség igazolása, ennek hiányában az Egyezmény 14. cikkének és 6. cikke (1) bekezdésének sérelme állapítható meg.

A Bíróság álláspontja szerint a panaszosnak „eltérő bánásmód”-ban volt része. Az elsőfokú ítélet az elején megemlíti a panaszos etnikai hovatartozását. A bíróság megjegyzése a büntetlenség érzéséről (amely a kisebbségi csoportokra és magára a panaszosra vonatkozott) együttvéve a panaszos etnikai és kulturális hovatartozásával, olyan látszatot kelt, hogy a bíróság egy olyan büntetés kiszabására törekszik, amely példaként szolgál a cigány kisebbségnek. E látszatot erősíti, hogy a bíróság érdemben nem foglalkozott a panaszos - az ügyész által hivatkozott – rossz egészségi állapotával és a felsőbb bíróságok érdemben nem foglalkoztak a panaszos hátrányos megkülönböztetésre vonatkozó hivatkozásával.

A Bíróság előtt a bolgár hatóságok egyszerűen annak bizonyítására törekedtek, hogy a panaszosnak nem volt „eltérő bánásmód”-ban része, anélkül, hogy a megkülönböztetés jogosságát bármilyen módon megkísérelték volna igazolni. A Bíróság mindenesetre úgy látta, hogy a megkülönböztetés tárgyyszerűen nem indokolható. A helyzet súlyosságát növeli, hogy a mai sokszínű társadalmakban a fajgyűlölet kiirtása a Szerződő Államok elsőrangú feladata.

⁷ Az ítélet 2010. június 25-én vált véglegessé.

Rámutatott továbbá arra, hogy a polgárok törvény előtti egyenlőségét a bolgár Alkotmány is tiszteletben tartja, és a bíróságoktól a bolgár Be. is minden állampolgár tekintetében megköveteli a törvény egységes alkalmazását.

A Bíróság tehát úgy találta, hogy az Egyezmény 41 cikkét az Egyezmény 6. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben megsértették, és a panaszosnak 5.000,-Euró nem vagyoni kártérítést ítélt meg.

A Legfelsőbb Bíróság emberi jogi vonatkozású határozatai

Büntető ügyszak

Bfv. II. 1.056/2009/8.

Figyelemmel az Emberi Jogi Bíróság gyakorlatára is, az eltérő minősítés lehetőségéről történő tájékoztatásnyújtás a bíróság számára nem csupán lehetőség, hanem kötelezettség.

Bkf. I. 350/2010/5.

Az alapügyben hozott jogerős határozatok tekintetében megalapozatlanság, illetőleg a Be. rendelkezéseit – és az Emberi Jogok Európai Egyezményének előírásait – sértő eljárási szabálysértések állítása, egyben sérelmezése perújítás elrendelésére nem vezethet

Bkk. I. 605/2010/2.

Nyilvánvalóan nem képezheti elfogultság alapját az Európai Emberi Jogi Bíróság előtt esetleg folyamatban lévő per sem, amely perben egyébként peres félként még csak nem is bíróság, hanem a Magyar Állam szerepel.

Gazdasági ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Munkaügyi ügyszak

Mfv. I. 10.629/2009/6.

A 30/1992. (V.26.) AB határozat indokolása kimondta, hogy az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló Európai Egyezmény 10. cikk 2. pontja értelmében a véleménynyilvánítás joga – egyebek mellett – a bizalmas információ közlésének megakadályozása céljából korlátozható. A Legfelsőbb Bíróság ítélezési gyakorlata szerint a munkavállaló – alapul véve az Mt. 103. § (1) bekezdés c) pontjában előírt kötelezettségeit – a munkaviszonya fennállása alatt az együttműködési és titoktartási kötelezettsége teljesítése mellett gyakorolhatja a munkaviszonyával összefüggésben tudomására jutott adatokra, tényekre vonatkozó véleménynyilvánítási jogát (EBH.1050).

Polgári ügyszak

Pfv. III. 21.920/2009/7

Ha az eljárás elhúzódása miatt a Magyar Államot az Emberi Jogok Európai Bírósága elmarasztalta és kártérítés fizetésére kötelezte, a károsult ugyanerre alapítottan ugyanazt a kárigényt nem érvényesítheti.

Pfv. IV. 20.328/2010/5

A hivatásos történésznek az az állítása, hogy a Kádár-rendszerben az egyetem pártvezetőségének tagja az állambiztonsági szervekkel "hivatalos kapcsolatként" egy károsnak tartott ifjúsági csoport elleni tevékenységben tevékenyen együttműködött a belső elhárítással, olyan tényállítással, amely valótlansága

esetén súlyosan sérti a felperes jóhírnevét. A szerző és az újságot kiadó az újságban megjelent valótlan, sértő tényállításokkal okozott nem vagyoni kárért egyetemlegesen felel.

Pfv. IV. 20.438/2010/5

Kiemelt jogszabályhelyek 1959. IV. Tv. 75.; 1993. XXXI. Tv. A jogkérdésben hozott döntés tömör összefoglalása A bíróságok előtt a tisztességes eljáráshoz és az ügy ésszerű időn belül való elbírálásához való jogot az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló Római Egyezmény határozza meg alapvető emberi jogként. E jog védelmét a Ptk. 75. § (1) bekezdésének rendelkezése a személyhez fűződő jogok általános védelmén keresztül biztosítja.

Pfv. IV. 20.215/2010/3

Az egyenlő bánásmód követelményének megsértése az oktatási jogviszonyban nem állapítható meg, ha a sajátos nevelési igényt a perben kirendelt szakértő véleménye alátámasztja. A tanulási képesség mérésének szakmai alapon történő vizsgálata és a rendszerszintű hiba következményeinek levonása meghaladja a polgári perben eljáró bíróság hatáskörét. A kártérítésre irányuló kereseti követelés a jogcím téves megjelölése miatt nem utasítható el.

Közigazgatási ügyszak

Kfv. IV. 37.690/2009/7.

Nem lehet békésnek tekinteni olyan – a gyülekezési jog alapján tartott – tüntetést, mely a rendőri intézkedésnek tudatosan és szándékosan ellenszegül. A felosztatás jogellenességének megállapítása iránti kereset nem helyettesíti az egyéni jogsérelmet okozó rendőri intézkedés elleni panasz alapján biztosított jogorvoslatot.

Kfv. III. 37.915/2009/6.

Az emberi jogok sérelme televíziós műsor esetén akkor is megállapítható, ha a játékban (műsorban) résztvevők nyereség ellenében hozzájárulnak az emberi méltóságot sértő kérdések nyilvános megválaszolásához is.

Kiadja: A Legfelsőbb Bíróság Nemzetközi Kapcsolatok és Európai Jogi Iroda
Szerkesztőbizottság: Dr. Darák Péter, Dr. Kovács András, Dr. Molnár Gábor, Dr. Osztovits András, Dr. Pomeisl András József